BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 148 ► Kasım / Gelêrezan 2004 ► Fiyatı: 750.000 TL

Halk savaşı mı, halk adına, halka rağmen savaş mı?

OKUYUCULARA

Bu sayımızda;
— MKP'nin son dönemde Dersim'de üç kişiyi "ajan-işbirlikçi" oldukları iddiasıyla cezalandırması";
— Bu eylem ertesinde "cezalandırılan" kişilerin Kongre-Gel tarafından yurtsever olarak sahiplenmesi üzerine yaşanan gerginlik;
— Bu gerginliği "aşmak" amacıyla MKP'nin devrimci olarak adlandırdığı gruplara yaptığı "oluşturulacak bir komisyonun olayları araştırması çağrısı..."
konularına ilişkin tavrımız ile;
— Bu tartışmalarla bağ içinde "halk adaleti", "ölüm cezası", "ajan ve işbirlikçilere karşı mücadele", "Halk Savaşı" gibi konulara ilişkin görüşlerimizi okurlarımızla paylaşıyoruz.

Burada ortaya koyduğumuz görüşlerin dikkatli bir şekilde incelenmesi ve kavranılarak savunulmasının Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketine çok şey kazandıracağını düşünüyor; okurlarımızı görüşlerimizi incelemeye, sahiplenip savunmaya çağırıyoruz.

YAZI KURULU

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P &Yazışma Adresi: K. İnan • 12 Rue dė Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.geocities.com/bolsevik_partizan
E-Mail Adresi: bpnkt@web.de · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

Halk savaşı mı, halk adına halka rağmen savaş mı?

2002 yılında yaptıkları kongrede kendilerine Maoist Komünist Partisi (MKP) ismini veren TKP/ML (sonra DABK, sonra TKP(ML)) kökenli grup bir süreden beri Dersim'de ortaya çıkan MKP ile Kongra Gel/HPG'yi (eski ismiyle PKK, sonra KADEK) çatışma ortamına sürükleyen, egemenleri sevindiren gelişmelerle ilgili açıklamalar yapıyor, devrimci grupları ve kişileri tavır takınmaya çağırıyor.

Devrimci ve sol hareket içinde oldukça yaygın olan kimi yanlışları çok açık olarak gösteren gelişmelerle ilgili değerlendirme yapıp, tavır takınmadan önce gelişmeleri bizzat tarafların kendi tanımladıkları gibi ortaya koyalım:

Kronolojik gelişme

Zeynel Benler'in öldürülmesi...

MKP 27 Temmuz 2004 tarihli bir bildiri ile, Dersim'de *"iflah olmaz halk düşmanı"* olarak tanıttığı Zeynel Ben-

ler'i 24 Temmuz 2004'te cezalandırdığını açıkladı.

"İntikamı alınmamış her şehidin mezar taşı devriktir", "Halk düşmanı, ajan, işbirlikçi, katil Zeynel Benler ölümle cezalandırıldı!" başlıklı bildiride öldürüldüğü açıklanan Zeynel Benler'in *"Suçları"* olarak şunlar sayılıyordu:

"— 12 Eylül askeri faşist cuntası sonrasında başta dönemin Tunceli Valisi Kenan Güven'le başlayan ajan ve işbirlikçilik faaliyetini, partimiz tarafından bir çok kez uyarılmasına karşın daha da arttırarak günümüze kadar devam ettirmesi.

— Partimiz sempatizan ve taraftarlarından Zeynep, Meral ve Veli Kahraman yoldaşların PKK tarafından hunharca katledilmesine ön ayak olması.

— Partimize karşı akrabalarını silahlandırarak nöbet tutturması

— Devletle işbirliği içerisinde ilerici ve demokratik köylülerin zorla göç ettirilmesinde başrol oynaması gibi büyük ve ağır suçları işleyerek halk düşmanlığını iflah olmaz boyutta sürdürmesidir." (Bkz. Devrimcı Demokrasi, sayı 46, s. 15)

Bu söylenenlerle ilgili olarak ilk tespit edilmesi gereken şudur:

Burada ileri sürülen suçlama ve değerlendirmelerin hepsi İDDİADIR. Ne yazık ki; bu İDDİALAR karşısında "cezalandırılan" kişinin ne dediğini bilme imkânımız yoktur. Halk adına kendi kendilerini savcı, yargıç ve infaz memurluğuyla görevlendirenler böyle bir imkânı ortadan kaldırmışlardır. İlginç olan suçlamalar içinde herhangi bir doğrudan cinayetin yer almamasıdır. Halbuki öldürülen kişi diğer şeylerin yanında KATİL olarak da ilan edilmiştir.

"Cezalandırma eylemi" sırasında Zeynel Benler'in kızı da yaralanmıştır. Bu bağlamda MKP'nin sözkonusu açıklamasında şunlar söyleniyor:

"Cezalandırma esnasında Partımiz Güçleri Zeynel Benler adlı unsuru sorgulamak üzere almak istemiş ancak bu unsur direnip karşı koyduğundan koşullar aleyhte olduğundan anında infaza gidilmiştir. Bu esnada kızı Sema Benler araya girdiğinden yaralanmıştır. Dolayısı ile kızı Sema Benler'in yaralanmasından partimiz sorumlu değildir."

Bu bağlamda öldürülen kişinin kızının -onun tek "suçu" MKP'nin hakkında ölüm kararı almış olduğu bir kişinin kızı olması ve doğal olarak babasına sahip çıkmasıdır. Yani kendisi MKP'nin gözünde de halktan bir kişidir- MKP'nin "cezalandırma" eylemi sırasında MKP'liler tarafından yaralanmış olduğu, onun yaralanmasından tabii ki MKP'nin sorumlu olduğu olgudur. Hal böyleyken MKP'nin *"Sema Benler'in yaralanmasından partimiz sorumlu değildir."* biçiminde bir açıklama yapması, kendisinin halktan saydığı insanlara karşı tavırda da MKP'nin ne ölçüde sorumsuz davrandığının bir işaretidir.

DEHAP il örgütünün tavrı ve MKP'nin PKK'den beklentisi...

Olayın hemen ardından DEHAP Dersim örgütü bir açıklama yapıyor. DEHAP "Tunceli" İl Başkanı Alican Önlü, yaptığı açıklamada öldürülen

kişinin "sivil halk"tan bir kişi olduğunu söylüyor ve *"Sivil halka yönelik her türlü saldırıyı nefretle kınadığını"* açıklıyor. 27 Temmuz tarihli açıklamasında MKP buna da şöyle tavır takınıyor:

"Bu düşman unsurun cezalandırılmasının ardından DEHAP İl Başkanı Alican Önlü'nün 'Sivil halka yapılan her türlü saldırıyı nefretle kınadığını' belirterek partimizi hedeflemesı DEHAP'ın devletin gözüne şirin gözükmek için başvurduğu uzlaşmacı-teslimiyetçi bir manevradır. DEHAP ajan ve işbirlikçileri sahiplenmekle, üzerinde yükseldiği ulusal hareketin devrimci tarihini arkadan hançerlediğini bilmelidir."

Burada takınılan tavırda DEHAP ile, "devrimci tarihi"ne övgüyle atıfta bulunulan "ulusal hareket" -haydi adını açıkça koyalım- PKK karşı karşıya konmaya çalışılmakta, PKK'ya bu somutta gönderilen selamla, onun DEHAP'tan değişik davranıp MKP'nin öldürdüğü kişiye sahip çıkmaması istenmektedir. Tartışılan bağlamda aslında PKK'nin "devrimci tarihi" PKK'ya ters düşen bir dizi insanın -aynı şimdi MKP'nin yaptığı gibi- sorgusu, sualiyargısı "kendinden menkul" bir tavırla cezalandırılmaları, adını açık koyalım, siyasi cinayetler, hunharca katiamlar ile doludur. Öldürülen bir çok kişinin ardından daha sonra onların parti içine sızmış çeteciler tarafından öldürülmüş olduğunun açıklanıp itibarlarının geri verilmiş olması bu gerçeği değiştirmiyor. Nitekim MKP tarafından 24 Temmuzda öldürülen, kızı da yaralanan Zeynel Benler'e MKP'nin yüklediği suçlardan biri de;

"Partimiz sempatizan ve taraftarlarından Zeynep, Meral ve Veli Kahraman yoldaşların PKK TARAFINDAN HUNHARCA KATLEDİLMESİNE ÖN AYAK OLMASI" da vardır! MKP tarafından övülerek atıfta bulunulan "devrimci tarih" içinde yani "Zeynep, Meral ve Veli Kahraman yoldaşların hunharca katledilmesi" de vardır!

Neden şimdi?

İlginç olan bir soru da neden o dönemde değil de şimdi sorusudur. Bu sorunun cevabı da MKP tarafından veriliyor:

Temmuz 2004 tarihli MKP Dersim Bölge komitesi imzalı bir açıklamada da (Bkz. Devrimci Demokrasi sayı 47, sayfa 15) şu söyleniyor:

"1994 yılında alınan ölüm kararı, önceleri örgütler arası provokasyonları önlemek amacıyla ve koşullar nedeniyle yerine getirilememişti."

27 Temmuz tarihli "Parti" açıklamasında ise; *"2000 yılının başında PKK'nin bu halk düşmanına tavır alıp desteğini çekmesiyle birlikte (...)" (adı geçen yayın, aynı yer)* bilgisi veriliyor.

İşte neden şimdi sorusunun cevabı bu. MKP (ya da onun öncülü daha 1994 yılında Benler hakkında "ölüm kararı" almıştır. Ama ne yazık ki(!) bu kararı Benler'e PKK sahip çıktığından uygulayamamıştır! MKP'nin değerlendirmesine göre 2000 yılına kadar PKK'nin desteğine sahip olan Benler 2000 yılı başında PKK'nin tavır alması, desteğini çekmesiyle yalnız kalmıştır. MKP Zeynel Benler'i "cezalandırdığı"nda, aslında PKK'nin bu kişiye sahip çıkmayacağından yola çıkmak-

tadır. DEHAP Tunceli Örgütü adına olayın hemen ardından takınılan tavrı bu yüzden PKK'dan ayrı bir tavır olarak görmektedir.

TİHV raporunda Zeynel Benler...

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Ağustos ayı raporunda bu siyasi cinayet olayına da yer verilmekte ve yaralanan Semra Benler'in tanıklığına başvurulmaktadır.

Raporun ilgili bölümü şöyledir:

"Zeynel Benler: Zeynel Benler'in (63) 24 Temmuz gecesi Tunceli'nin Pülümür İlçesi Doğanlı köyü yakınlarındaki Hel yaylasında öldürülmesi nedeniyle Maoist Komünist Partisi (MKP/HKO) tarafından yapılan açıklamada, ailenin "işbirlikçi-ajan" olduğu gerekçesiyle cezalandırıldığı ileri sürüldü.

Saldırıda yaralanan Serma Benler, 1993 yılında Kahraman ailesinden üç kişinin öldürüldüğü eylemden babasının sorumlu tutulduğunu belirterek, 'Köyde 1993 yılında Veli Kahraman örgüt tarafından (Burada kastedilen örgüt PKK'dır. / BN) *ajan olduğu iddiasıyla vurulmuş ve iki kızı da olaya engel olmak istediği sırada yaşamlarını yitirmişti.* (Olaylar bir yumurta ikizi kadar benziyor birbirine. Bu kez yalnızca aktörler, 'cezalandıran örgüt', 'ajan' suçlaması ile yönelinilen aile değişik, evin olayı engellemeye çalışan kızı ise yaralı atlatıyor olayı. / BN) *Koçer adlı Erdal Benler o dönemde PKK gerillasıydı ve yaşamını yitirdı. Erdal Benler'in PKK'lı olması nedeniyle Kahraman ailesinden Murat Kahraman, 1993 yılındaki olayla hiçbir ilgimiz olmamasına rağmen bizi sorumlu tuttu ve intikam için dağa çıkacağını söyledi." dedi.*

Babası Zeynel Benler'in aralarında Murat Kahraman, Abidin Kahraman, Ali Rıza Kahraman ve Ecevit Bulut'un da bulunduğu 20 kişilik bir gurup tarafından öldürüldüğünü vurgulayan Benler, olayı şöyle anlattı:

"Çadırdaydık. Saat 22.00-23.00 sıralarıydı. Kalabalık bir gruptu ve ellerinde fenerler vardı. Çadırları aramaya başladılar. Babamın av tüfeği ve cep telefonunu aldılar. Gelenler 'Parti seni sorgulayacak' diyerek babamı alıp götürmek istediler. Direnince onu taradılar. Sonra beni de taradılar. Kolumdan ve ayağımdan yaralandım. Diğer kardeşlerimin ellerini iplerle bağlayarak dipçiklerle vurdular. İçlerinden Murat Kahraman, bize 'PKK'ye mi güveniyorsunuz? O zaman gelip sizi kurtarsınlar!' dedi. Daha sonra aşağıya doğru kaçmaya başladılar. Yayla baskını olduğu gecenin günü, çobanlar iki sivil aracın yaylaya doğru geldiğini görmüş. Giriş ve çıkışların askerler tarafından sıkı bir şekilde denetlendiğini biliyoruz. Bunlar silahlı bir şekilde araçlarla nasıl geldi anlayamadık. Bu cinayetin siyasi ve ideolojik hiçbir yanı yok. Tamamıyla bireysel kararla yapılan bir eylem. Yani örgüt (Buradaki örgüt MKP / BN) *siyasi eylem yapmamış, alakası olmayan bir kan davası gütmüştür. Örgütün açıklamasında yer alan suçlamaların hiçbirinin doğruluk payı yoktur. Halen, 'Benler ailesinden birkaç kişi öldüreceğiz. Sonra gelip teslim olacağız...' şeklinde duyumlar alıyoruz. Bu olayın devletle de bir bağlantısının olduğundan şüphe ediyoruz. Çünkü daha önce devlet tarafından tehdit edilmiştik."* (Bkz. *"www.tihv.org.tr/rapor/2004_8)*

Kahraman ailesinin basın toplantısı...

Semra Benler'in bir basın toplantısında da anlattıkları üzerine, Kahraman ailesinin kimi fertleri de Ağustos ayında İstanbul İnsan Hakları Derneği (İHD) lokalinde bir basın toplantısı düzenlediler.

17 Ağustos'ta yapılan bu basın toplantısının haberini Devrimci Demokrasi gazetesi 47. sayısında; *"İşbirlikçi provokatör Zeynel Benler'in MKP önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu tarafından cezalandırılmasından sonra, kızı Semra Benler tarafından yapılan ve Kahraman ailesini hedef gösteren basın açıklamasından sonra, Kahraman ailesi, İstanbul İHD'nde konuya ilişkin basın açıklaması"* spotu altında verdi.

Basın açıklamasında Kahraman ailesinin takındığı tavır şöyle aktarılıyor:

"Bizler maalesef, Kürtler ve demokratik güçler açısından ileri katkıları olan bir gücün bir dönem düştüğü yanlış politikaların sonucu olarak ciddi bir katliamla yüzyüze gelmiş bir aileyiz. 1993 yılında ailemiz PKK güçlerinin yoğun baskısıyla karşı karşıya kalmış ve bu baskı, köye yapılan bir baskın sırasında işkenceler altında ailemizin kızlarının ve ailemizin reisinin katliamına dönüşmüştür. (...)

"Ancak biz şunu biliyorduk ki, bu katliamı yapan güç kim olursa olsun, bu gücü yönlendiren feodal husumetlerle ve kindar duygularla öne çıkan gerici unsurlardı. Acımızdan ötürü bu acıya aracı edilen siyasi gücün konuya ilişkin açıklamalarını takip edebilmek için kendi yayınlarını ve belgelerini de yurtdışındaki akrabalarımız üzerinden takip etmeye çalıştık. Ama maalesef konuya ilişkin doğrudan bir açıklama ya da özür ile muhatap olamadık. Ancak bu siyasi gücün bizzat başkanlığı tarafından yapılan kimi çözümlemelerde (Yani Abdullah Öcalan'ın çözümlemelerinde / BN) *askeri ve siyasi güçlerinin ciddi düzeyde feodal gericiliklere alet edildiğini gördük. Ve buralardan hareketle bizlerdeki kanaat daha bir güçlendi. Gerici feodal husumetler ve kindar duygular ailemizin katledilmesi ile yetinmemiş bir siyasal gücü de buna ortak etmiştir. (...)*

(...) aynı feodal husumetleri ve kindar duyguları sürdürmeye çalışan Benler ailesinin bireyleri Maoist Komünist Partisi olayı üstlenmiş olmasına rağmen ailemizin fertlerini hedef göstererek, kendi kindar duygularına siyasal güçleri de ortak etme çabasını elden bırakmamaktadır. Ve maalesef belgeleriyle ortada duran bu yalın gerçeğe rağmen, Ülkede Özgür Gündem gazetesi tek yanlı bir yanılgı ile, ailenin husumet dolu açıklamalarını sözüm ona bir habercilikle kamuoyuna yansıtmıştır. (...)

Yaratılan yanılsamalar ve yapılan yönlendirmeler, ailemizi ciddi bir tehditle karşı karşıya bırakmaktadır ve bu tehditten ötürü İHD'nin konuya sahip çıkarak, insan hakları çerçevesinde aile fertlerimize sahip çıkılmasını istiyoruz. Bizler Kahraman ailesi olarak, Zeynel Benler'in öldürülmesiyle ailemizin hiçbir ilgisinin bulunmadığını belgeleriyle ortaya koyabilecek durumdayız. (...)"

Resim...

İki ailenin açıklamaları özetlenir ve bu MKP'nin açıklamaları ile tamamlanırsa ortaya çıkan resim şudur:

1993 yılında Kahraman ailesin-

den üç kişi PKK adına üzerlenilen bir eylemle öldürülmüştür. Kahraman Ailesi adına yapılan basın açıklamasında "işkenceler altında katliam" olarak nitelendirilen bu eylem içinde Benler ailesinin en azından bir ferdi vardır. (Daha sonra devlet güçleri ile çatışmada ölen PKK gerillası Koçer) Öldürme eyleminin, bu eylemi gerçekleştirenler açısından gerekçesi, öldürülen aile reisinin (ve dolayısıyla ailenin de!) "ajan" olduğu gerekçesidir. Kahraman ailesi için ise bu gerekçe doğru değildir. Arada var olan "feodal husemetler ve kindarlık"tır "katliam"ın gerçek sebebi... PKK ise bu eylemle bu feodal "husumet ve kindarlık eylemi"ne alet edilmiştir.

Öldürülen kişiler, -MKP'nin açıklamasına göre- Kahraman ailesinden katliama uğrayan üç kişi- MKP'nin (öncülünün) "taraftar ve sempatizanları"dır.

MKP 1994'te bu aileden Zeynel Benler'i 1993'teki "hunharca katledilme" eyleminde "aktif rol oynadığı", bu eyleme "ön ayak olduğu" gerekçeleriyle ölüme mahkum eder. İnfaz işi PKK ile karşı karşıya gelmemek için uygulanmaz.

Sonunda infaz; PKK'nin artık söz konusu kişiyi desteklemediğinden de yola çıkarak 24 temmuz 2004'te gerçekleştirilir.

Bu yeni eylemin görgü tanığı ve eylemde yaralanan Semra Benler eylemde Kahraman ailesinden üç kişinin ismini verir.

Eylem Semra Benler için "siyasi ideolojik yanı olmayan bir kan davası" eylemidir. Kahraman ailesinin basın toplantısında kullandığı sözcüklerle konuşursak "feodal husumetler ve kindarlık" bu eylemin temelidir! Ve eyleme bu kez de bir örgüt alet edilmiştir! Eylem belki de "devlet bağlantılı bir eylem" olabilir !

MKP aynı 1993'teki eyleme o dönemde PKK'nin sahip çıktığı gibi, hemen hemen sözcük olarak da aynı gerekçelerle sahip çıkmakta, eylemin "ajan ve işbirlikçi" cezalandırılması olduğunu savunmaktadır.

Mustafa Büyükkaya'nın öldürülmesi...

Zeynel Benler'in MKP tarafından öldürülmesinin ardından henüz bu cinayetin tartışmaları sürerken Dersim'den MKP'nin yeni bir "cezalandırma eylemi"nin haberi geldi. Devrimci Demokrasi'nin 16-31 Ağustos 2004 tarihli 47 sayısında haber *"İntikamı alınmamış Her Şehidin Mezar Taşı Devriktir – Halk Düşmanı, ihbarcı Mustafa Büyükkaya ölümle cezalandırıldı"* başlığı altında verildi. Haberde şöyle deniyordu:

"1 Aralık 1994 tarihinde Dersim'in Mazgirt ilçesinde, Kirzi köylü civarında bir gerilla gurubunu ihbar ederek Erdal Doğan, İsmet Polat, Kemal Güzel, Fadime Çelik, Derya Akyol, Murat Akbaba, Nuri Ördek, Metin Bektaş, Haydar Atık ve Haydar Kanbay isimli Halk Kurtuluş Ordusu savaşçılarının katledilmesine sebep olan ihbarcı Mustafa Büyükkaya 13 Ağustos 2004 günü saat 19.30 sularında HKO tarafından cezalandırıldı.

Konuya ilişkin 6. No'lu basın bildirisi ile açıklama yapan MKP şunları söyledi:

'İntikamı alınmamış her şehidin mezar taşı devriktir bilinciyle hareket eden partimiz, halkımızın ve yoldaşlarımızın kanına girmiş hiçbir halk düşmanının cezasız kalmayacağını pratiğiyle defalarca kanıtlamış ve kanıtlamaya devam edecektir. Yaşamını insan kanı ve canı üzerine idame ettirmeye çalışan bütün halk düşmanları dün olduğu gibi bugün de hedeflerimiz arasında olacak ve halkın adaletinden kurtulamayacaklardır. (...)'"

Devrimci Demokrasi dergisinin bir sonraki sayısında da MKP Dersim Bölge Komitesi Mazgirt Mıntıkası imzalı bir bildiriye atıfta bulunularak öldürülen Mustafa Büyükkaya'nın suçları şöyle sıralanmıştır:

"1.Dersim'in Mazgirt ilçesi Kirzi köyünde o dönem TKP(ML) şimdiki devamı olan MKP'ye bağlı gerillaların ihbarcısı olup, 11 yoldaşın şehit düşmesine neden olması.

2. İşbirliğine JİTEM'den maaş alarak profesyonelce devam etmesi.

3. Halka, kaldığı köyün ağası Paşa Ağa ile işbirliği halinde zor ve şiddet uygulayıp köylerden uzaklaştırmaları ve arazilerine el koymaları.

4. İstanbul ikinci boğaz köprüsünün yapımı döneminde yapılan işçi grevlerine karşı açıktan işveren yanlılığı yapıp, grev kırıcılığı yapması.

5. Ali Ekber kod adlı bir PKK cephecisinin üzerindeki paralara el koymak için ihbar edilip öldürülmesinde birinci dereceden rol oynaması. (Bu PKK'li akrabası olduğu halde bunu yapmıştır ve el koyduğu para ile traktör alarak işletmiştir. Bu traktör cezalandırma sırasında yakılmak istenmiş, ancak tamamen yanmamıştır.)

6. Yerel işbirlikçilerle ortak, yerel seçimlerde devlet destekli insanları seçimlere koyarak, işbirlikçi ağını genişletme çalışmalarında bizzat bulunması.

7. Köylerde gezip devlet güçlerine istihbarat toplaması vb.

Bu suçlar kapsamında ölümle cezalandırılmıştır."

Burada da yine ispatı MKP'den menkul İDDİALAR temelinde bir öldürme eylemi ile karşı karşıyayız. MKP yine HALK ADINA savcı, yargıç ve infazcı rollerini üzerlenmiştir. Getirdiği iddialar konusunda suçlananın ne dediğini öğrenmek imkanı onun öldürülmesiyle ortadan kalkmıştır. Fakat bu ikinci "cezalandırma" eylemi ile, MKP'nin belli bir çizgiyi "şehitlerin intikamı"(!) çizgisini Dersim'de hayata geçirmeye çalıştığı, benzeri eylemlerin süreceği görülmüştür.

MKP'nin hesap ve beklenti yanlışı — I

HRK Dersim Örgütü Zeynel Benler'i sahipleniyor...

Bu arada Zeynel Benler cinayetinde PKK'dan bir tepki beklemeyen, HADEP İl Örgütünün cinayete karşı çıkmasını "PKK'nin devrimci tarihini arkadan hançerlemek" olarak değerlendiren MKP'nin bu hesabının yanlışlığı da çıktı ortaya.

Gelişmeler MKP Dersim Bölge Komitesi imzalı, Ağustos 2004 tarihli bir açıklamada ortaya konduğu biçimiyle şöyledir:

MKP'nin "katil, işbirlikçi, hain" olarak adlandırıp öldürdüğü Zeynel Benler'e Kongra Gel'in silahlı örgütü

HRK'nin Dersim'deki örgütü "yurtsever" olarak sahip çıktı.

MKP'nin Nazimiye'deki gerillaları üzerinden yapılan görüşmede HRK'liler, MKP ile ilişkileri sınırlama kararlı aldıklarını bildirdiler ve Zeynel Benler'in öldürülmesinde yer aldığı tanık tarafından belirtilen kişilere sahip çıkılmamasını istediler.

Zeynel Benler'in intikamının alınacağını vb. söylediler.

MKP bu bağlamda bir yandan olayla bağı kurulan insanlar hakkında "eylem anında orda olmadıkları gibi, bu konuda herhangi bir katkıları da olmamıştır." derken, diğer yandan "Kongra Gel'in intikam için öldüreceğini söylediği kadro, önder kadrolarımızdan biridir. Ona yönelmek partimize yönelmektir. Eyleme o kadro değil, partimiz karar vermiştir. Meseleyi kişiselleştirmek yanlıştır." diyerek tavır takınmaktadır. Kongra Gel merkez yönetimine çağrıda bulunarak olumsuz gelişmeleri önlemek için, yerel örgütüne müdahale etmesi çağrısını yapmaktadır. (Bkz. "Doğan Gerçeği ve Kongra Gel'in yanlışı" Devrimci Demokrasi, sayı 48, s. 8)

Süleyman Barmağıç'ın öldürülmesi

Olaylar burada durmadı. Tartışmalar sürerken Dersim'den üçüncü bir "cezalandırma eylemi" haberi geldi. Devrimci Demokrasi'nin 16-30 Eylül tarihle sayısında yayınlanan MKP imzalı, 14 Eylül 2004 tarihli bir bildiride, Süleyman Burmaağaç isimli bir kişiyi öldürdüğünü açıkladı. Yine "İntikamı alınmamış her şehidin mezar taşı devriktir" spotu altında yayınlanan bildiride şöyle deniyordu:

"Süleyman Burmaağaç 25 Mayıs 2000 tarihinde Dersim'in Hawaçor yaylasında köylülerle görüşmeye giden gerilla birliğini ihbar ederek partimizin önder kadrolarından Erdal Artun (Lenko) yoldaşın katledilmesinden birinci dereceden sorumlu olması; Hawaçor'daki kış üslenme barınağını düşmana ihbar ederek 8 Ocak 2000 tarihinde Hawaçor çatışmasına yol açarak çatışmada yaralanan Cengiz Demir yoldaşın 2000 Mart ayında şehit düşmesinden sorumlu olması, yöredeki köylüleri gerillaya yardım ediyor diyerek ihbar ederek köylülerin işkencelerden geçirilmesine zulüm görmesine neden olması ve ava çıkıyorum bahanesiyle sürekli gerilla birliklerimizin izini sürmesi ve ihbar etmesi suçlarından dolayı 10 Eylül 2004 günü Dersim'in Ovacık ilçesi Topuzlar köyünde saat 20.50'de Partimiz MKP Erzincan Bölge Komitesine bağlı HKO savaşçılarımız tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Parti güçlerimiz tarafından yapılan araştırmalar sonucunda 1980 yılından beri düşmanla işbirliği içersinde olduğu anlaşılan işbirlikçi Süleyman Burmağaaç, Partimiz Güçlerince yapılan sorgusunda yukarıda belirtilen suçları işlediğini itiraf etmiş ve itirafında ayrıca 1996 yılından beri düşmanla işbirliği içinde bulunduğunu belirtmiştir.

Suçlarını itiraf eden Süleyman Burmaağaç belirttiğimiz tarihte ve saatte halkın devrimci adaleti uygulanarak ölümle cezalandırılmıştır." (Devrimci Demokrasi, sayı 49, sayfa 2)

Bu açıklamaya ilişkin olarak önce

şu iki olgunun altını çizmek istiyoruz:

1– MKP bir "ajan-işbirlikçi" dediği Süleyman Barmağıç'ı ölümle cezalandırıyor, cezalandırdığı kişinin soyadını dahi doğru dürüst bilmiyor, yazmıyor. Bu nasıl ciddiyet?! (Öldürülen kişinin soyadı Burmaağaç değil, Barmağıç'tır!)

2– MKP, ölüm tarihini dahi doğru vermiyor. Süleyman Barmağıç, MKP'nin yazdığı gibi 10 Eylül'de değil, 9 Eylül'de öldürülmüştür. Olaydan sonra çok zaman geçmiyor, açıklama ile olay arasında 5 gün bir ara var, fakat MKP ajanlıkla suçlayıp öldürdüğü bir insanı öldürdüğü tarihi bile doğru açıklama durumunda değil.

Bu yanlış iki olgu iddiası bile (araştırma yaptık, sonuçlandırdık vb. iddiaları temelinde ajan ilan edip öldürdükleri insanın ismini bile doğru dürüst bilmiyorlar, öldürdükleri kişiyi ne gün öldürdüklerine dair olaydan beş gün sonra verdikleri bilgi yanlış) MKP'nin bu somutta verdiği bilgilerin ciddiyet ve inanılırlığının ne ölçüde olduğunun işaretleridir. Bir insanı ajanlıkla suçlayıp öldürmek ciddi bir iştir. Bu işi yapanlar sorumlu ve ciddi davranmak zorundadırlar.

MKP daha önceki iki "cezalandırma eylemi"nde olduğu gibi, Süleyman Barmağıç somutunda da bir dizi İDDİALAR getiriyor. İspatı MKP'den menkul bu İDDİALAR temelinde Süleyman Barmağıç ajan ilan edilip öldürülüyor. Bu kez diğerlerinden değişik olarak, Süleyman Burmaağaç'ın "sorgulandığı" ve sorguda suçlarını "itiraf" ettiği söyleniyor. Sözkonusu "itirafın" ne olduğu, hangi şartlarda yapıldığı vb, MKP dışında kimse tarafından bilinmiyor, denetleme imkânı yok. Biz fakat bizzat MKP'nin geçmiş pratiğinde anlı şanlı "Kardelen Harekatı"nda kullanılan sorgulama yönetimi hakkında "Burjuvaziden ödünç alınmış, burjuvaziye ait soruşturma ve sorgulama yöntemi" olduğu değerlendirmesinin bizzat MKP tarafından yapılmış olduğunu (Bkz. "TKP(ML)'den MKP'ye Bu Tarih Bizim", s. 468) biliyoruz. Sözkonusu kitapta "Kardelen Harekâtı"nda soruşturmada yapılanlar bağlamında;

"KHK'mızın (Konferans Hazırlık Komitesi; o dönemde Merkez Komitesi konumundaki parti kurumu / BN) 'ajan ve işbirlikçi iddiasıyla tutuklananalara soruşturma-sorgulama sırasında 'devrimci şiddet' adı altında belirlediği politikanın Marksist-Leninist-Maoistlerin proleter adaletiyle ve hukuk anlayışıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur." (s. 633) tespitinin yapılmış olduğunu biliyoruz.

Aynı şekilde bu "Kardelen Harekâtı" sırasında halk adına öldürülenlerin içinde yer alan bir bölüm insan hakkında, bizzat MKP tarafından daha sonra bunların öldürülmesinin yanlış olduğu tespitinin yapıldığını biliyoruz. Bu konuda söyledikleri şu idi:

"Karar: Bülent Frikik, Erdal Erdoğan, Kenan Karahan (Leveke Muhtarı) Hasan Geçkin adlı işbirlikçilerin ölümle cezalandırılması doğru değildir." (agk. s. 265)

Biz bütün bunlara rağmen MKP'nin "Kardelen Harekatı"na ve sonuçlarına "Marksizm-Leninizm-Maoizmin savunulması" olarak sahip çıktığını, "Kardelen Harekâtı'nın Marksizm-Leninizm-Maoizm'in zaferi" olarak de-

ğerlendirdiğini vb. de biliyoruz. Hal böyle olduğundan, MKP nin yaptığını söylediği hiçbir "sorgu"nun bizim gözümüzde bir kanıt değeri yoktur. Süleyman Barmağıç halk adına sorgucu, savcı, yargıç ve infazcı rollerini üzerlenen MKP tarafından öldürülerek, onun MKP'nin suçlamaları konusunda kendini savunma imkânı elinden alınmıştır. Fakat bu eylemi gerçekleştirip, sahiplenenler telaş içinde, öldürdükleri kişinin "suçlarını itirafı" konusunda verdikleri bilgilerin ve yaptıkları değerlendirmenin birbiriyle çeliştiğini bile görmemektedir.

Açıklamada bir yandan "Parti güçleri tarafından yapılan araştırmalar sonucunda Süleyman Burmaağaç'ın 1980 yılından beri düşmanla işbirliği içinde olduğunun anlaşıldığı", hemen ardından "Süleyman Burmaağaç'ın sorguda suçlarını itiraf ettiği" ve ayrıca "1996 yılından beri düşmanla işbirliği içinde bulunduğunu belirttiği" söylenmektedir. Böyle çelişmeli bir iddianame bırakın halkın adaletini bir kenara, her burjuva mahkemesinden bile geri döner!

MKP'nin ajan ilan edip öldürdüğü Süleyman Barmağıç'la ilgili olarak bizim yörede yaptığımız bir araştırma sonucu Süleyman Barmağıç'ın ajanlığını ispat için getirilen gerekçeler konusunda söyleyebileceklerimiz şunlar:

Suçlama

"Süleyman Burmağaaç (bir kez daha belirtelim; doğrusu Barmağıç / BN) *25 Mayıs 2000 tarihinde Dersim'in Hawaçor yaylasında köylülerle görüşmeye giden gerilla birliğini ihbar ederek partimizin önder kadrolarından Erdal Artun (Lenko) yoldaşın katledilmesinden birinci derecede sorumlu olması;"*

Yöredeki araştırmamızın sonucu şu: Hawaçor yaylasına köylülerin çıkması 2000 kışında Hawaçor'da yaşanan çatışma nedeni ile devlet tarafından yasaklanmıştır. Hawaçor yaylasına köylüler 2003 yazına kadar gidememiştir. Hawaçor'dan köylüler çıktıktan sonra (Bunun "neden"i ve "nasıl"ına aşağıda değiniliyor), Süleyman Barmağıç yakın bir köye yerleşmiştir ve bu köyde de devlete karşı mücadele edenlere yardımda bulunmuştur. (MKP'ye, PKK'ya... yardımda bulunmuştur). Lenko grubu da ihtiyaçlarını diger köylüler yanında Süleyman Barmağıç üzerinden karşılamıştır. Grup ihtiyaçları için zaman zaman köye gelirken, bazen de hayvanlarını günlük olarak dağa otlatmaya götüren insanlarla görüşülerek yiyecek, haberleşme vs. ihtiyaçlarını karşılamışlardır. Bu buluşmalar belirli aralıklarla sürdürülmüştür.

Devlet güçleri bir gerilla grubunun köylülerle ilişkisinin yürütülmesinin bir yolunun da dağa hayvan otlatmaya götüren köylüler üzerinden olacağını bilmektedir. Bunun için özel bilgiye, ihbara vb. ihtiyaç yoktur. Genel bir izlenmeyle bu buluşmalara devlet güçlerinin müdahalesi mümkündür.

Lenko'nun öldürüldüğü olayın gelişmesi bağlamında olgular şöyledir:

Devlet güçleri 25 Mayıs 2000'de dağda pusu kurarak, hayvan otlatmaya çıkan köylülerle görüşmeye gelecek gruba tuzak kurmuştur. Devlet güçleri buluşma yerinden oldukça uzak bir

yerde tuzak kurduğundan grupla direkt bir çatışmaya girememiş, ancak çok uzaktan grubun beklenilen, pusu kurulan yerden uzak bir alana geldiğini gördükten sonra, gruba yönelik top atışı yapmıştır ve bunun üzerine Lenko'ya şarampel parçaları isabet ederek yaralanmasına sebep olmuştur. Uzun bir süre sonra olay bölgesinde Lenko'nun ölüsü yoldaşları tarafından bulunmuştur. Bu saldırıda devlet güçleri grubun bulunduğu alana gitmeden, bölgeyi terketmiştir.

Yani Lenko ve grubuna karşı acemice bir pusu, doğru dürüst planlanmayan bir pusu kurulmuştur. Görünen odur ki, devlet güçlerinin elindeki bilgi gruba karşı bir nokta operasyonu gerçekleştirebilecek bir bilgi değildir. Bu arada şu da olgudur: Lenko ajan ve devlet işbirlikçisi denilen Süleyman Barmağıç'la defalarca görüşmüştür, defalarca evine gitmiş, bu şahıs üzerinden haberleşmiş, ihtiyaçlarını karşılamıştır, vs. Bu bölgedeki insanların tanıklığıyla sabittir, ayrıca kimi MKP itirafçılarının Süleyman Barmağıç hakkında verdikleri ifadelerle sabittir.

Bu ifadelere göre Lenko, 1999 yazında (2000 kışında yaşanan iki olaydan bir kaç ay önce) Süleyman Barmağıç'tan 'tabanca ve kaleşinkof' mermisi alıyor; Süleyman Barmağıç MKP'nin gerilla grubuna "1999-2000 kış üstlenmesi için gıda yardımında" bulunuyor. (Bkz: MKP'li bir itirafçının ifadesi, Malatya 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi, M. Esas: 2002/48. Celse No 3)

MKP Lenko olayın da Süleyman Barmağıç'ı "birinci derecede sorumlu" tutuyor. Diğer ikinci, üçüncü... derecede sorumlular kim acaba, bunların verdiği bilgiler nedir acaba? Olayın diğer sorumlularının kim olduğu açıklanmalıdır! Halk ve devrimci örgütler bu "birinci derece" dışındaki ajan ve devlet işbirlikçileri nin kim olduğunu bilsin, tedbirini alsın.

MKP'nin suçlaması 2:

"Hawaçor'daki kış üstlenme barınağını düşmana ihbar ederek 8 Ocak 2000 tarihinde Hawaçor çatışmasına yol açarak çatışmada yaralanan Cengiz Demir yoldaşın 2000 Mart ayında şehit düşmesinden sorumlu olması;"

Bu noktada araştırmamızın sonucu şu: Hawaçor köyü 1997 sonbaharında köylüler tarafından terk edilir. Neden mi? MKP'nin bir grubu köye oldukça yakın bir mesafede (1000 metre civarında uzaklıkta) ve köyden görülebilecek bir alana kış barınağı kazımaktadır. Köylüler barınağın köye bu denli yakın kazınmasını doğru bulmamakta ve grup eleştirilmektedir. Bu grubun içinde o dönem bu köyden Nasır kod adında (Nasır sonraki yıllarda dağda uçurumdan düşerek hayatını kaybetmiştir.) bir gerilla da bulunmaktadır ve Nasır barınağın köye yakın olmasının bir sorun yaratmayacağını açıklamakta, barınaktan vazgeçilmemektedir.

Bu durum üzerine köylüler köyü terk eder, terkedenlerin bir bölümü yaz aylarında köye yaylaya giderler. Hawaçor'da 2000 kışında yaşanan çatışma üzerine yaz aylarında köylülerin yaylaya çıkması devlet tarafından

yasaklanır ve bu yasak 2003 yılına kadar devam eder.

1997 sonbaharında köylülerin köyü terketmesinden sonra, zaman içinde bir gerilla grubu köydeki bir eve gelip yerleşir, bir saldırı durumunda evin terkedilmesi için evde kazılar yapılır.

Yıl 2000 kışı. Hawaçor çatışması bölgedeki emekçilerin anlatımına göre şöyle gelişir:

Bir askeri helikopter barınak olarak kullanılan eve çok yakın (yaklaşık 50 metre) mesafede kar üstüne iner ve inerken bir arıza geçirir. Helikopterden inen subaylar sözkonusu eve doğru yürümeye başlarlar (Bu köy mezralar şeklindedir, mezralar bir kaç haneden ibarettir, toplu yerleşim yoktur, olayın geçtiği yerde de dört hane bulunmaktadır, kimi evler yıkılmıştır).

Evde bulunan gerilla grubu eve doğru gelen askerler üzerine ateş açar, askerlerin büyük çoğunluğu ölür ve gerilla grubu hazırlanan çıkıştan evi terk eder ve köyün bulunduğu vadide bir mağaraya yerleşir.

Helikopterde sağ kalan/kalanlar yardım istemiştir. Bunun üzerine bölgeye askeri yığınak yapılmıştır. Köyün bulunduğu vadideki mağaralar, gerilla grubunun muhtemelen saklanabileceği tüm alanlar havadan bombalanmıştır. (Olayın bu ikinci aşamasında askerler tarafından zorla Süleyman Barmağıç da -bir oğlu ile birlikte- yanlarına alınmıştır. Köyün doğal yapısını bilen, nerelerde mağaraların olduğunu bilen birisine askerin ihtiyacı vardır.).

Yani faşist TC ordusunun gerilla grubunun hangi barınakta olduğu konusunda somut bilgisi yoktur, gelişi güzel tüm mağaralar vs. bombalanmaktadır.

Olayın gelişimi bölgeden emekçilerin anlatımına göre böyledir. Şimdi burada şu sorular üzerine duralım.

Bu olayda eğer gerçekten de MKP'nin iddia ettiği gibi Süleyman Barmağıç tarafından "üslenme barınağının ihbarı" sözkonusu ise, devletin ordusu nasıl bu kadar acemice operasyona girişmektedir, nasıl sadece bir helikopter kullanmaktadır ve çok sayıda subayını kaybetmektedir? Nasıl oluyor da havadan barınak olarak kullanılan ev bombalanmamaktadır?

Çevrede bir dizi operasyon tanığı olan köylülerin söylediği şudur: Devlet bir ihbar üzerine nokta operasyonu düzenlerken, geniş tedbirler alarak tüm gücüyle imhaya yönelmektedir.

Burada sözkonusu olabilecek şey ihbar üzerine bir nokta operasyonu değil, bir keşif uçuşudur. Düşman belli duyumlar, ipuçları da elde etmiş olabilir. Örneğin; gerillaların barındıkları evin bacasından duman çıkması, evin damının kardan temiz olması, karda izlerin görünmesi gibi ihtimaller düşmanın dikkatini çekmiş olabilir. Düşman bir çok bölgede olduğu gibi Dersim'de de zaman zaman havadan keşif uçuşları yapmaktadır. Bu uçuşlar sırasında Hawaçor bölgesinde bazı izler, kuşkular elde etmiş olması mümkündür.

Olayın ikinci aşamasında, yani gerillalar tarafından faşist devletin askeri güçleri öldürüldükten sonra, bölgeye takviye, operasyon amaçlı güçler gelmektedir. Takviye askeri

güçlerin gelmesi epey zaman aldığından bu süre içinde gerilla grubu barınağı terk edip, olay yerinin epeyce uzağında bir mağaraya geçmiştir.

Gerilla grubunun yerleştiği mağara düşman güçleri tarafından bilinmediğinden, vadideki tüm mağaralara yapılan saldırı boyutunda bir saldırı da bu mağaraya yapılmıştır. Düşman güçleri gerilla grubunun yerleştiği mağarayı bilmiş olsaydı, burada da saldırının boyutu farklı olurdu, mağaraya yoğun saldırıda bulunulurdu, gerilla gurubunu ele geçirmeden alan terkedilmezdi.

Bu gelişmeden ortaya çıkan Süleyman Barmağıç'ın bir ihbarda bulunmadığıdır. İlk etapta düşman nokta operasyonunda bulunmamıştır veya en azından bildiğimiz bir ihbar üzerine nokta operasyonu yaparken yaptığı saldırı tarzına uygun davranılmamıştır; olayın bu ilk aşamasında Süleyman Barmağıç askerlerle birlikte değildir, ancak ikinci aşamada askerler onu oğlu ile birlikte zorla yanına almıştır. Olayın ikinci aşamasının sonuçlarına bakıldığında Süleyman Barmağıç ihbarda bulunduğu için değil, yöredeki mağaraları, alanın yapısı hakkında bilgisine başvurulmak için askerlerce zorla yanına alınmıştır. (Hawaçor köylülerin tümü köyü terk ettikten sonra uzak şehirlere yerleşmişlerdir, komşu köye yerleşen Süleyman Barmağıç olmuştur. Askerler tarafından bu kişinin alınmasının esas nedeni de budur zaten).

Suçlama 3:

"... yöredeki köylüleri gerillaya yardım ediyor diyerek ihbar ederek köylülerin işkencelerden geçirilmesine ve zulüm görmesine neden olması;..."

MKP bu suçlamasında tek bir delil, mağdur olmuş somut bir insan göstermelidir. Biz yaptığımız araştırmada bölgedeki köylülerden Süleyman Barmağıç'a bu yönde hiç bir somut suçlama duymadık.

Suçlama 4:

"... ve ava çıkıyorum bahanesiyle sürekli gerilla birliklerinin izini sürmesi ve ihbar etmesi..."

Bu suçlamanın kanıtı MKP'nin değerlendirmesi ve sözüdür. Çevredeki köylülerden bizim araştırmamızda bu yönde gelen bir suçlama sözkonusu değildir.

Bölgedeki köylülerin Süleyman Barmagıç'ı tanımaları ve tanımlamaları şöyledir:

Süleyman Barmağıç devrimcilere, ve ulusalcı harekete sürekli imkânı oranında yardımda bulunan, kendisinden talep edilen görevleri yerine getiren bir kişidir. Yöre halkına göre bu destek 1970'lerin ikinci yarısından itibaren çeşitli boyutlarda sunulmuştur. Destek konusunda sadece köylüler değil, bugün hâlâ hayatta olan kimi devrimciler de şahittir.

Süleyman Barmağıç 12 Eylül döneminde "devrimcilere yardım ettiği suçlamasıyla" içeriye alınmış, işkence görmüştür. Devrimciler hakkında bilgi talep edilmesine rağmen, bilgi vermemiştir. Muhtarlık yaptığı dönemde devlet tarafından istenmesine rağmen, köylülerin silahları devlete teslim edilmemiştir.

Bunun tanıkları çoktur.

Süleyman Barmağıç, "bölücü terör örgütüne" yardım ve yataklık ettiği gerekçesiyle 5 Haziran 2002'de yeniden tutuklanmış, üç ay hapis yattıktan sonra serbest bırakılmıştır, ama mahkemesi hâlâ devam etmektedir.

Bir MKP itirafçısının hakkında verdiği ifade şöyledir:

"Sanık Süleyman Barmağıç gösterildi SORULDU:

TANIK: Şahsı tanıyorum. Yenikonak köyü eski muhtarıdır. Halen Eğripınar köyü Bozkıran mezrasında oturur. Sürekli yardım ederdi. 1998-1999 ve 1999-2000 kış üstlenmesi için gıda yardımında bulunuyordu. Un, şeker, bal gibi ihtiyaçlarımızı karşılardı. Şahsın steysin reno beyaz renkli arabası vardı. Bir bayanla ilişkisinden dolayı 1999 yılında örgüt tarafından sorgulandı. Bu sanıktan aldığımız ihtiyaç malzemelerinin parasını veriyorduk. Ayrıca 1999 yılında Lenko koda tabanca ve kaleş mermisi verdiğini biliyorum. Dedi. (Malatya 1 Nolu DGM, 2002/48. Celse 3)

Somut bir bilgi daha:

Süleyman Barmağıç 1999 yazında 15 gün kadar yaralı bir PKK'li kadın militanı evinin hemen yanında barındırmıştır, beslemiştir ve daha sonra bu militanı götürüp gruba teslim etmiştir.

Bu nasıl bir ajan ve devlet işbirlikçisi de bunu yapıyor? Yaralı gerillayı koruyor, besliyor, daha sonra götürüp gerilla grubuna teslim ediyor, ama nasılsa gidip devlete haber vermeyi akıl edemiyor, sadece yaralı kadın militanın değil, gerilla grubunun ele geçirilmesi için devlete bilgi vermiyor?

MKP'nin Süleyman Barmağıç'ı ölümle cezalandırması görüldüğü gibi haksız temellere dayanıyor, ikna edici gerekçeler ortaya konulmuyor, en azından burda belirttikleri suçlamalar bunu gösteriyor.

MKP'ye göre devlet ajan ve işbirlikçisi olan Süleyman Barmağıç:

Örneğin; 1999 yazında PKK'li yaralı bir kadın militanı evinin çok yakınında iki hafta kadar barındırıp besledikten sonra, götürüp gerilla grubuna teslim ediyor,

Örneğin; 1999 yazında Lenko'ya tabanca ve kaleşinkof mermisi veriyor,

Örneğin; 1999 yazında MKP'nin gerilla grubuna "1999-2000 kış üstlenmesi için gıda yardımında" bulunuyor.

İşte MKP'nin ajan-devlet işbirlikçisi diyerek öldürdüğü Süleyman Barmağıç ve faşist TC devletine karşı mücadele edenlere verdiği desteklerden bazı örnekler...

Bu nasıl bir devlet ajan ve işbirlikçisi? Bu kişi nasıl Lenko'nun vurulmasından; bir kış barınağının düşmana ihbar edilmesinden sorumlu oluyor? vs. vb.

Görüldüğü gibi MKP'nin suçlamalarının doğruluğu konusunda çok ciddi kuşkular sözkonusudur. Böyle bir durumda bir ölüm cezası vermek, bunu uygulamak, bunu yapanların devrimci sorumluluktan nasibini almamış biz yaptık oldu tavrında olan kişiler/örgüt olduğunu gösteriyor.

İHD devrede ...

Dersimden cezalandırma eylemi haberlerinin böyle ardarda gelmesi İHD, Baro gibi kimi sivil toplum ör-

gütlerinin de devreye girmesine yol açtı. İHD bölgeye olayları araştırmak için bir heyet gönderdi. Sözkonusu heyetin başkanı İHD Genel Başkan yardımcısı Avukat Reyhan Yalçındağ 22 Eylül 2004 de Dersim Yeraltı Çarşısı üzerinde bir basın açıklaması yaptı. Bu basın açıklamasında Yalçındağ'a İHD Bölge Temsilcisi Mehdi Perinçek, İHD Diyarbakır Şubesi Hukuk Komisyonu Üyesi Aygül Demirtaş da katıldılar. Basın Açıklaması sırasında Dersim Baro Başkanı Hüseyin Aygün, DEHAP ve EMEP il başkanları, Büyükkaya ailesinden insanlar ve kimi sivil toplum örgütü temsilcileri dışında, 40'a yakın kişi basın açıklamasına destek verdiler.

Yapılan basın açıklamasında İHD adına Avukat Reyhan Yalçındağ, öldürülen kişilerin aileleri tarafından, MKP'nin Dersim'de üç kişiyi öldürdüğü haberlerini aldıklarını belirttikten sonra şunları söylemektedir:

"15 günde bir yayınlanan Devrimci Demokrasi gazetesi nin 16-30 Eylül tarihli sayısında "İntıkamı alınmamış her devrimcinin mezar taşı devriktir" başlıklı haberinde, adı geçen örgutün konuyla ilgili yaptığı açıklama, başvurucu ailelerin iddialarını doğrular niteliktedir. Haberin kaynağı olan sözkonusu açıklamada, maktüllerin örgüt üyeleri tarafından öldürüldükleri açıklanmaktadır.

İnsan Hakları Derneği olarak, kurulduğumuz günden bugüne her koşulda ve her yerde yaşam hakkının korunması gerektiğini ve kutsal olduğunu ifade ettik. Savaş halini düzenleyen 12 Ağustos 1949 tarihli 4 adet Cenevre sözleşmesinin dördünde de ortak olan 3. maddede savaş halinde dahi sivillere yönelik yaşam hakkının korunması gerektiği düzenlenirken, 2000'li yılları yaşadığımız böylesi bir süreçte kimden gelirse gelsin yaşam hakkı ihlalini kabul edilemez bulduğumuzu, kınadığımızı ifade ediyoruz. Yaşamını yitiren her üç şahıs da sivildir ve sivillerin yaşam hakkına yönelik ihlaller nerede, ne zaman ve kim tarafından gerçekleşirse gerçekleşsin İNSANLIĞA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR kapsamındadır. Ulusal mevzuatta ve uluslararası sözleşmelerde koruma altına alınan yaşam hakkına kastetmenin herhangi bir haklı gerekçesi olamaz.

İnsan Hakları savunucuları olarak, Zeynel Benler, Mustafa Büyükkaya ve Süleyman Burmaağaç'ın yaşam haklarına kast eden FAİLLER BİR AN ÖNCE YARGI ÖNİNE ÇIKARTILMALIDIR. Adli makamları bu konuda göreve çağırırken İHD olarak bundan sonraki sürecin de takipçisi olacağımızı ifade ediyoruz." (Bkz. www.ihd.org.tr/basin/bas20040922.htm)

Yani halk adına "cezalandırma eylemi" yaptığı iddiasında olan MKP, bildiğimiz kadarıyla Türkiye tarihinde bir "ilk"i başarıp(!!!), İHD ve Barodan -şimdiye kadar devletin insan hakları ihlalleri karşısında tavır takınan- kimi insanların, MKP'nin devrimci olarak değerlendirdiği ve öve öve bitiremediği eylemleri "insanlığa karşı suç" ilan etmesini ve devleti "Failleri yargı önüne çıkarmaya" çağırmasını sağladı!

Kuşkusuz insan hakları örgütlerinin yaptıkları açıklamada genelde devrimci şiddete karşı da yönelen yanlış bir tavır sözkonusudur. Aynı şekilde faşist devlet organlarını "harekete geçmeye" çağıran "faillerin bir an önce yargı önüne çıkarılması" talebi

de yanlıştır. Bunlar kuşkusuz devrimcilik vb. adına savunulacak tavırlar değildir. Fakat bu örgütlerden devrimci bir tavır beklemek de abestir. Burada esas sorun, şimdiye kadarki tavırlarıyla bir dizi noktada devlete karşı tavırlar almış olan bu burjuva insan hakkı savunucusu örgütlerin bu tavrı değil, onların böyle bir tavır takınmasını mümkün kılan, komünistlik, devrimcilik adına savunulacak bir yanı olmayan işleri komünistlik adına, halk adaleti adına vb. yapanların tavrıdır. Böyle tavırlar gerçekte devrime, halka, komünizm davasına zarar vermektedir.

MKP nin hesap ve beklenti yanılgısı — II

HRK merkezi MKP'nin öldürdüklerini "yurtseverlerimiz" olarak sahipleniyor...

Bu kadar da değil. MKP'nin merkezi düzeyde tavır beklediği Kongra Gel'in merkezi tavrı da, HPG Genel Komutanlığı adına 11 Eylülde yapılan bir açıklama ile geldi. Tavır hiç de MKP'nin istediği ve beklediği bir tavır değildi. Kısa açıklamada aynen şöyle deniyordu:

"Dersimde demokratik mücadelesini yürüten yurtseverlerimiz üzerinde hükümetin uyguladığı baskı ve sindirme politikalarının yoğunlaştığı bir süreçte bu baskılara paralel olarak 25 Temmuz'da Pülümür'de Zeynel Benler, 13 Ağustos'ta Mazgirt'te Mustafa Büyükkaya ve 10 Eylül'de Ovacık'ta Süleyman Burmaağaç adlı YURTSEVERLERimiz ŞAİBELİ BAZI GÜÇLER TARAFINDAN KATLEDİLMİŞTİR. Bu cinayetler kendisini Maoist Komünist Partisi olarak isimlendiren bir örgüt tarafından üslenilmiştir. Halkımızın meşru savunma kuvvetleri olarak halkımızı savunmakla mükellef olduğumuz, her şart altında bunun gereklerini yerine getirmekten çekinmeyeceğimiz bu şaibeli güçler kadar herkes tarafından bilinmelidir." (Bkz. www.hezenparestine.com/article208.html)

Böylece bölgede halk adına konuşan MKP'nin "ajan-işbirlikçi-halk düşmanı" vs. ilan edip "halk adına cezalandırdığı" üç kişiye, yine halk adına konuşan Kongra Gel, Silahlı Gücü HPG Merkezi adına yapılan bir açıklamayla YURTSEVERLERimiz olarak sahip çıkıyor, MKP'nin halk adına devrimci eylem ilan ettiğini, şaibeli güçler tarafından işlenmiş cinayetler olarak adlandırıyor ve halk adına halkı savunma yükümlülüğünü yerine getireceğini açıklıyordu. Bölgede halk adına konuşan ve halk adına şu veya bu ölçüde silahlı güç dolaştıran iki grup böylece karşı karşıya gelmiş oldu. Tam egemenlerin istediği bir durum!

Tam bir provokasyon ve çatışma ortamı...

Olayın açıklamayla kalmadığını, tehdidin eyleme de dönüştüğünü Devrimci Demokrasi gazetesi 1-16 Ekim tarihli sayısında ***"Kongra Gel/HPG, Halk Kurtuluş Ordusu Gerillalarına saldırdı. Bu saldırıya izin vermeyelim!!!"*** başlıklı bir yazı ile du-

yurdu. (Bkz. agg, s. 5)

Devrimci Demokrasi'nin ne haberine göre, MKP'nin 17 Eylül tarihli ***"Türkiye- Kuzey Kürdistan Halklarına; HPG gerillalarımıza saldırdı. Kongra Gel'i uyarıyoruz"*** başlıklı açıklamasında, "HPG gerillalarının Dersim Mameki'ye bağlı Çiçekli Nahiyesi Çırtık Köyü civarında HKO gerillalarına pusu atarak ateş ettiği" ve "bir yoldaşımızı yaraladığı"nı bildirdi.

Yapılan açıklamada şöyle deniyor:

"HPG Birliği kim olduğumuzu anlamak için anlaştığımız parolayı sormadan direkt hedef gözeterek gerilla birliğimize ateş etmiş ve bir yoldaşımızı yaralamıştır. Gerillalarımız ateş edenlerin Kongra Gel gerillaları olduğunu anlamış ve büyük bir soğukkanlılık ve devrimci sorumluluk göstererek ateş etmemiş, yolunu değiştirmişlerdir.

Partimiz durumu halklarımızın bilgisine sunar ve Kongra Gel'i resmen uyarır. Devrimci kanına girmekten vazgeçin! Siz alışkın olabilirsiniz, ama biz alışkın değiliz. Kendimizi savunurken bile bir tek devrimcinin zarar görmesini istemiyoruz. (...) Geriye dönülmez yola girilmeden yanlışa son verin. Ateşinize ateşle karşılık vermememiz bundandır. Yoksa zayıflık ve güçsüzlükten değil. (...) Canımıza ve varlığımıza kastetmeye devam ederseniz, kendimizi savunmak zorunda kalırız. Derhal müdahale ederek ve olayı açıklayarak özeleştiri vermenizi bekliyoruz."

MKP'nin gözünden durum...

Anda durum bu. Durumun sorumlularından biri, -somut durumda esas- sorumlusu olduğu bu durum hakkında Devrimci Demokrasinin 1-16 Ekim tarihli sayısının 8. sayfasında imzasız yayınlanan "Gelişmeleri doğru kavrayalım" başlıklı bir makalede, ortaya çıkan çatışma ortamını reformizmle devrimciliğin karşı karşıya gelmesi olarak değerlendiriyor.

Söylenen şu:

"Öcalan'ın bu açıklamaları görüldüğü üzere devrimci komünist parti ve örgütlere karşı HPG'yi bir güvenlik gücü olarak konuşlandırmaktır. (Türkçe yanlışları Devrimci Demokrasi'ye ait / BN)

(...) Maoist Komünistlerin Dersim Bölgesindeki ajan işbirlikçi ağına yönelmesi doğaldır ki Kongra Gel'i rahatsız etmiştir. Bu rahatsızlık sadece Kongra Gel'le sınırlı kalmamış, EMEP gibi diğer reformist yasalcı partileri de sarmıştır. Hep bir ağızdan "siviller öldürülüyor" diyerek ajan-işbirlikçileri sahiplenmeye Maoist Komünist Partisine saldırmaya başladılar.

(...) Karşımızdaki Blok Kongra Gel de dahil ideolojik olarak reformist ancak siyasi duruş olarak devrimin güçleri içersinde yer alan bir bloktur. DEVRİMCİ SİLAHLI MİCADELEYE VE HALK SAAVAŞININ GELİŞMESİNE TAHAMMÜL EDEMEYEN REFORMİST SALDIRILARDAN BAŞKASI DEĞİLDİR YAŞANANLAR."

Halkın, sözü geçen makalede "devrimciler arası bir çatışma meselesi" olarak değerlendirilen gelişmeler konusunda tepkisi hakkında ise şu tespit yapılmaktadır:

"Halk bu tür olaylar karşısından tek tek devrimci parti ve örgütleri ayırmadan haklı olarak tüm devrimci hareketi yargılamakta ve gelişmeler karşısında eleştirmekte ve güvensizlik duymaktadır."

MKP'nin bütün tartışmalar içinde yapmış olduğu en doğru tespit herhalde bu olsa gerektir. Peki ama bundan MKP'nin çıkardığı doğru bir sonuç var mıdır? Bu sorunun cevabı kesin bir "HAYIR!"dır. MKP ile PKK'nin silahlı olarak karşı karşıya gelmiş olması, onların taraftarları dışındaki geniş halk yığınlarının gözünde yalnızca onları değil, bir bütün olarak devrimcileri güvenilmez kılmaktadır. Bu ortamın bu somuttaki baş sorumlusu MKP'dir. Onun yapması gereken iş, yapılan eylemlerin devrimcilik adına yapılmış olan yanlış, karşıdevrime hizmet eden eylemler olduğunun tespiti ve bu tespitin gerektirdiği adımların atılmasıdır. Fakat bunu MKP'den beklemek boş iştir.

MKP'nin teorisi...

MKP öldürdüğü insanları "ajanlık, işbirlikçilik"le suçlamakta ve yaptığı işi "devrimci eylem", "halk savaşının ilerletilmesi" vb. olarak göstermektedir. Bu eylemlerin teorisi şöyle yapılmaktadır:

MKP I. Kongresinden sonra;

"(...) partinin belirlediği temkinli ilerleme siyasetine bağlı olarak belli ölçülerde saldırı eylemlerinden uzak duran HKO, bu temkinlı ilerleme sürecini ileri taşımak üzere halk içersinde yayılmak istenen yozlaşmaya ve işbirlikçi ağına yönelik eylemler gerçekleştirmeye başladı." (Devrimci Demokrasi, 1-16 Ağustos 2004, s. 15)

Devrimci Demokrasi dergisinde 16-30 Eylül sayısında yayınlanan Sinan Çakıroğlu imzalı *"İntikamı alınmamış her şehidin mezar taşı devriktir ya da şehit ailelerindeki özel bir duygu"* başlıklı yazıda, eylemler şöyle savunulmakta ve gerekçelendirilmektedir:

"Son iki ay içerisinde MKP önderliğindeki HKO Dersim yöresinde işbirlikçi ağına yönelerek halk içerisinde düşman uzantısı olarak yer alan kimi işbirlikçi ve ajanları cezalandırıyor. Ve bu cezalandırma eyleminin nedenini şu şekilde izah ediyor: Halk içerisindeki bu işbirlikçi ağ, düşmanın halk içindeki gözleridir ve bu gözler kör edilmediği müddetçe askeri alanda daha başarılı muharebeler gerçekleştirmek mümkün değildir. Açıklanan bu nedenle işbirlikçi ağına yönelmenin iktidar perspektifli dönemsel bir politika olduğu görülmektedir. Eylemlere dair yapılan açıklamalarda ise bu taktik politikanın ikinci bir yönü kendini his ettirmektedir. Nedir bu yön?

(...) düşmanın halk içersindeki gözlerini kör ederek askeri alanda ileri sıçramaların yolunu açmanın yanı sıra, devrimci savaşımızın açığa çıkardığı bir potansiyel olan şehit ailelerimizin taleplerine de cevap olma çabası vardır. Çünkü intikamı alınmamış her şehidin mezar taşı devriktir derken, söylenen bu söz eyleme geçirildiğinde savaşımızın asli güçleri olan savaşçı ve militanlarımızın yanı sıra şehit ailelerimizin de komünist öncüye olan güveni daha bir pekişmektedir."

Devrimci Demokrasi'nin 1-16 Eylül sayısında İsmail Uçar imzasıyla yayınlanan yazıda (agd, s. 3, "Sınıf Tavrı" köşe yazısı) yapılan eylemler İsmail Uçar tarafından Nepalli Maoistlere ait olduğu söylenen şu tavırla açıklanmaktadır:

"Nepal Devleti o büyük gövdesıyle gir-

diği her yeri ezen bir fil gibidir. Ajan ve işbirlikçiler ise filin gözleri. Filin gözleri kör edilirse, o kocaman gövdeyle ne yapacağını bilemez durumda dolaşacaktır."

İsmail Uçarın yazısında şunlar da söylenmektedir:

"Türk ordusu, Kürt Ulusal Hareketinin silahları bırakıp bölgeden geri çekilmesi ve Maoist önderlikli gerilla savaşının güç kaybederek Dersim'in bir çok gerilla alanından geri çekilmesi sonrasında, Dersim'de muazzam bir ajan-işbirlikçi ağı oluşturmuş, bu ağı gelişmiş teknik sistemlerle donatmıştır. Devrimcilerin dönemsel geri çekilişi, devrimci savaşa inanan bazı halk kesimleri üzerinde de etkisini göstermiş, karşı devrimin üst boyutta dayatmaları ve şantajına boyun eğerek, gönülsüz de olsa bu işbirlikçi ağına katılmak zorunda bırakılmıştır. Öyle ki, gerillalar neredeyse gittikleri her köyden ihbar yer duruma gelmişlerdir. Artık işbirlikçiliğini saklamayan, halkı açık olarak tehdit eden, parasına, malına, ırzına, tam anlamıyla yoksul Dersim köylüsünün üzerinde zulüm sopası haline gelen yerel zorbalar türemeye başlamıştır. Ancak, özellikle son iki yılda kendisini toparlayarak, Dersim'in bir çok bölgesinde gerilla faaliyetine hız veren maoist komünistlerin önderliğindeki gerillalar, doğal olarak halk üzerindeki zulüm sopası olan bu kesime yönelmek durumunda kalmıştır.

(...) Mevcut gerilla gücü, Dersim'in bir çok alanına yıllar sonra yeniden girme seviyesine ulaşabilmişse, bu dönemde ilk etapta asıl olarak Dersim köylüsü içerisinde yoğunluğuna ve yaygınlığına bir faaliyet yürütmek durumundadır. Ve burada karşılarına çıkan ilk güç, karşı devrimin uzantıları, yerel işbirlikçilerdir."

Devrimci Demokrasi'nin 1-16 Ekim 2004 tarihli sayısında İsmail Uçar imzalı yazıda ise;

"Evet, yapılan açıklamalarda da görüldüğü gibi MKP, halk içerisine sızmış ve düşmana göz kulak işlevi gören işbirlikçi ajan ağını dağıtmak üzere, işbirlikçiler üzerinde devrimci terör uyguluyor. Düşmanın gözlerini kör edip, kulak zarlarını patlatmaya çalışıyor ki, ileriki zamanlarda çok daha güçlü saldırılar gerçekleştirerek siyasi iktidara daha güçlü yönelebilsin."

Burada söylenenleri toparlarsak ortaya çıkan sonuç şudur:

— MKP son dönemde, ilerde siyasi iktidara daha güçlü yönelebilecek daha güçlü saldırıları yapabilmek amacıyla, çalışmasının önünde ilk engel olarak gördüğü "yerel işbirlikçi ağı"na yönelik eylemler yapmaktadır.

— Yerel işbirlikçi ağı, düşmanın halk içindeki gözü ve kulağıdır. Eylemler bu gözün kör edilmesi, kulak zarının patlatılması için yapılan eylemlerdir.

— Bunun yanında eylemler aynı zamanda "halkın adaleti"nin uygulanmasıdır ve "şehit ailelerinin güvenini kazanma"nın da bir aracıdır.

"Halk adaleti" konusunda yanlış bir anlayış, yanlış bir çizgi...

MKP yaptığı eylemleri diğer şeylerin yanında "halkın adaleti"nin uygulanması olarak adlandırıp, savunuyor. Bu bağlamda "halkın adaleti" konusunda çok vahim bir tavırla karşı karşıyayız. Olan nedir? Halk içinde andaki gerçek desteği sıfıra yakın

oranlarda dolaşan bir örgüt, devrimci durumun olmadığı, adına konuştuğu "halkın" hareket içinde olmadığı bir ortamda, halk hareketinden bağımsız, kendi kendine halk adına sorgulama-yargılama ve infaz etme yetkisi veriyor. Ve bunu kullanıyor. Buna da "halkın adaleti" diyor. Böyle "halk adaleti" olmaz.

"Halk adaleti" en baştan halkın en geniş katılımını içeren, mümkün olduğunca "suçlanan kişi" nin, suçunu işlediği alanda, bütün halkın katılımı ve oyunu öngören bir adalettir. Açıklık ve en geniş katılım "halkın adaleti"ni burjuvazinin adaletinden ayıran temel kıstaslardır. Halkın adaleti suçlanan kişiye, kendini en geniş biçimde savunma hakkı tanır. Suçlanan kişi hakkında en geniş katılımlı ve açık yargılama sonucu yargı kesinleşene kadar, suçlamaların haksız olabileceği de varsayılır. "Halk adaleti" en geniş katılımı ve en büyük açıklığı öngördüğü için, onun gerçek anlamda uygulanmasının ön şartı aslında halkın iktidarıdır. Bunun olmadığı yerde, "halkın adaleti"nden sözedip, bunu uyguladıklarını söyleyenler, gerçekte bu tavırlarıyla halkın adaletinin ne kadar uzağında olduklarını gösteriyorlar.

Kuşkusuz belli bir ortamda gerçekten halk desteğine sahip, fakat illegal çalışmak durumunda olan bir örgüt, özellikle de savaş içinde halk adaletinin "halkın en geniş katılımı ve en büyük açıklık" ilkelerini uygulayamayabilir. "Halk adına" oluşturduğu önderliğindeki oldukça dar kurumlar üzerinden yargılama yapıp, ceza verip, cezayı "halk adına" infaz edebilir. Bunu örneğin İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi işgaline karşı direniş içinde gördük. Böyle bir durumda "örgüt" hem savcı, hem yargıç, hem infazcı işlevlerini üzerlenmek durumunda kalabilir. Fakat böyle bir durumda da bu "yetki"lerin sorumluluğunun bilincinde, halka "halk adına" yaptığı her işin hesabını verebilecek şekilde davranmak, her durumda mümkün olduğunca örgütsüz halktan danışılabilecek en geniş kesime danışarak karar almak zorundadır. Özellikle "idam kararı" gibi dönüşü, düzeltmesi olmayacak kararlar alınırken, bu kararı alan örgüt bu kararın ciddiyetinin, ağırlığının bilincinde davranmak zorundadır.

Bunun olmadığı şartlarda, elinde silah olanların, silahın gücüne dayanarak, "halk adına" kendilerine sorgucu-yargıç-infazcı görevlerini verip uygulaması, bu "halk adaleti" adına da yapılsa, gerçekte hiç de devrimci olmayan yöntemlerin kullanılmasıdır. Burada "hak", "adalet"... "güçlü" olan –bu somutta silahlı gurup– tarafından belirlenmektedir. Bırakalım "halk adaleti"ni bir yana, MKP'nin bu somutta yaptığı, en azından kağıt üzerinde suçlanan kişiye savunma hakkı tanıyan ve suçlanan kişinin suçluluğu ispatlanana kadar suçsuz kabul edilmesi gerektiği ilkesini savunan burjuva adaletinde bile yoktur.

Resmi ve devletlerin uyguladığı "adalet" dışında fakat burjuvazinin egemen olduğu sistemlerde paralel toplumlar ve paralel adalet sistemleri de vardır. Bunlardan en yaygını silahlı özel örgütlü grupların –ki bunların

bir bölümü devlet gücüdür veya devletle iç içedir– çeşitli isimler altında yürüttüğü "adalet"tir. Burada örgütlü silahlı bir güç, silahın ve örgütün gücüne dayanarak, bireyleri ve kurumları terörize etme yoluyla isteklerini yaptırır. Örgütün taleplerini yerine getirmeyenleri cezalandırır. MKP'nin şu anda "halk adaleti" adına uyguladığı şey aslında bu tip bir adalettir. Bu adaletin temel ilkesi "gücü gücü yetene" ilkesidir. Ne yazık ki, bu tip bir adalet anlayışı yalnızca MKP ile sınırlı değil. Devrim adına yola çıkan bir çok silahlı grup bu anlayışı uyguladı, uyguluyor.

Bu bağlamda geçmişe yönelik olarak da bir iki şey söyleyelim:

MKP bilindiği gibi İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulmuş olan, Bolşevik Parti'nin de öncülü olan TKP/ML kökenli bir örgüt. Yine bilindiği gibi İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML'nin ilk silahlı eylemlerinden biri Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının ihbarcısı olarak bilinen kişinin öldürülmesidir. Biz bu eylemi o gün de, bugün de doğru bir eylem olarak değerlendirdik, değerlendiriyoruz. Denebilir ki, bu eylemin "halk adaleti"nin ilkeleri açısından, MKP'nin bugün eleştirdiğimiz eylemlerinden ne farkı var?

Aslında soru "Ne benzerliği var?" diye sorulmak zorunda...

Sözkonusu kişinin Denizlerin ihbarcısı olduğu konusunda en küçük bir kuşku yoktur. Bütün çevre halkı olduğu gibi, bütün sol örgütler için ihbarcının öldürülen kişi olduğu nettir. İhbarcının sözkonusu kişi olduğu soruşturma ve mahkeme sürecinde belgelenmiştir. Sözkonusu kişi kitle tarafından ihbarcı olarak bilinen ve tecrit olmuş bir kişidir. Aslında bütün solcuların yaptığı ihbarcılık nedeniyle nefret ettiği ve cezalandırılmasını istediği ve beklediği bir kişidir. Böyle birinin cezalandırılması, bir örgütün keyfi olarak, halktan bağımsız, halkın "kendinden biri" olarak gördüğü bir kişinin cezalandırılması gerektiği konusunda kendisinin yalnız başına karar alıp uyguladığı bir eylemden gece ile gündüz kadar farklıdır.

Birincisi o somut ortamda halk adaletinin uygulanması iken, diğeri halk adına halka rağmen bir "örgüt adaleti" uygulamasıdır.

MKP'nin bu somutta halk adına öldürdüğü üç kişiye de, bir başka örgüt yine halk adına "yurtseverlerimiz" olarak sahip çıkmıştır. Biz kendi araştırmalarımız temelinde öldürülen üç kişinin birinin somutunda verilen bilgilerin inanılırlık ve güvenilirliğinin olmadığını söyleyecek durumdayız.

İbrahim yoldaşın eylemi, bir bütün olarak devrime, devrimcilere halkın sempatisini arttıran, halk yığınlarının "Oh olsun!" dediği bir eylemdir. MKP'nin eylemleri ise, geniş halk yığınlarını devrimci şiddetten, devrimcilerden uzaklaştıran bir eylemdir.

MKP'den gayriciddi bir öneri...

MKP şimdi devrimci olarak adlandırdığı gruplara çağrı yapıyor. Elimizdeki bilgi ve belgeleri sizlerle paylaşmaya hazırız, bir komisyon kurulsun,

araştırsın, biz komisyonun kararına saygı göstereceğiz vb. diyor.

MKP'nin *"Halkımıza, Tüm Devimci Parti ve Örgütlere Zorunlu bir Açıklama ve Çağrı. Ajan-İşbirlikçilere Yönelmek Devrimci Bir Görevdir. Devrimci Eylemlere Gölge Düşürmeye Kimsenin Hakkı Yoktur"* başlığını taşıyan 25 No'lu Bildirisinde şöyle deniyor:

"Eylem çizgimiz ve adalet anlayışımız nettir. Devrimcilerin ve halkımızın denetimine açıktır.

Ölümle cezalandırılan bu halk düşmanı unsurlar hakkında kamuoyunun kafasında (buna HPG ve diğer partiler de dahil) ufak bir şüphe varsa devrimci parti ve örgütler tarafından oluşturulacak bir komisyona, sahip olduğumuz bilgi ve delilleri açmaya, tartışmaya hazırız. Hatta gelinen aşamada bu öneriyi tüm devrimci parti ve örgütlere açık bir şekilde sunuyoruz. Bu komisyon cezalandırılanların 'ajan-işbirlikçi' mi, yoksa 'yurtsever-devrimci' mi olduğuna karar versin. (...) Partimizin bu konuda çekindiği hiçbir şey yoktur ve kurulacak komisyonun kararına da saygı gösterecektir."

Tam bir komedi. MKP tarafından üç insan kurşuna dizilmiş, biz şimdi "komisyon" kurup araştıracağız! MKP tarafından hüküm verilmiş ve infaz edilmiş, devrimci örgütler (ki bunların çoğu da aslında kendi geçmişinde bu konuda hiç de temiz olmayan, MKP'den yaklaşım ve uygulama itibarıyla özde farkı olmayan örgütler!) şimdi oturup "komisyon kuracak" MKP'nin sunacağı "bilgiler ve deliller" temelinde, onun getirdiği suçlamaların, "ajan-işbirlikçi" değerlendirmesinin doğru olup olmadığına karar verecek. Bunu yaparken tabii sözkonusu komisyonun doğrudan suçlanan kişileri dinleme imkânı yok. Çünkü onların cezası çoktan verilmiş, infaz edilmiştir! Sonra verilen bu komisyon kararına MKP de "saygılı" olacak! Ne demekse artık! Varsayalım ki, olmaz bir iş oldu, bir komisyon kuruldu, bu komisyon MKP'nin suçlamalarının ispatlanmamış olduğu sonucuna vardı. Buna "saygı duyulması" MKP açısından ne anlama gelecek? Ölen insanlar geri mi gelecek?!

Suçlanan insanlar öldürüldükten sonra yapılan bir komisyon önerisinin ciddiye alınacak bir tarafı yoktur.

Fakat MKP komisyon filan kurmadan da, öldürdüğü kişiler hakkında bütün bilgi ve belgeleri devrimci kamuoyuna açmalıdır, açmalıdır ki, bütün devrimci kamuoyu, hangi bilgi ve belgeler temelinde kendine devrimci, komünist, maoist diyen bir örgütün bir insanın hayatı hakkında karar verdiğini, verebildiğini denetleyebilsin! Halk, kendi adına iş yapanların, kendi adına neleri nasıl yaptığını denetleme hakkına sahip olmalıdır.

Adalet ve ölüm cezası

Adaletle ilgili bir başka sorun daha var: Ölüm cezası. Bu bütün dünyada tartışılan bir ceza. Bir çok burjuva devletinde kaldırılmış olan bir ceza. Çünkü pratiğin gösterdiği şeyler var: Ceza verenlerin de yanılması mümkün. Fakat ölüm cezası, düzeltilme imkânı olmayan bir ceza. Ölüm cezasına çarptırılan bir insanın infazı ertesinde veri-

len ceza kararının yanlışlığı ortaya çıktığında düzeltme imkânı yok.

Bu yüzden ölüm cezası ancak çok özel durumlarda, deyim yerindeyse "yedi ölçüp bir keserek" verilebilecek bir ceza. Ölüm cezasını adaletin aracı olan bir ceza olarak savunanlar, verenler, uygulayanlar bu cezayı verdikleri insanların suçu ve iflah olmazlığı konusunda en küçük bir kuşkuya yer bırakmayan bir kesin açıklığa sahip olmalı, suç kesin olarak kanıtlanmış olmalıdır.

Ölüm cezası ve Mao Zedung...

Kendine "Maocu" diyenlerin Mao'dan bu konuda epey öğrenecekleri vardır.

Mao, bizim kendine "Maocu" diyen küçükburjuva devrimcilerimizin tersine, ölüm cezasının ne kadar ciddi bir iş olduğunun bütünüyle bilincindedir:

O sınıf mücadelesinin en yoğun olduğu, devrimle karşıdevrimin ölüm kalım mücaodelesinde cepheden karşı karşıya geldiği bir ortamda, "Karşıdevrimcilerin Bastırılması" bağlamında;

"Genel bir kural olarak, bir ölüm cezası vermeden önce kitlelere danışılmalı ve demokrat kişilerin fikri alınmalıdır. ("ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun Genişletilmiş Toplantısında Alınan Kararın Ana Noktaları..."; Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 5, s. 50)

O; "Karşı Devrimcilerin Bastırılmasında Partinin Kitle Çizgisi İzlenmelidir" başlıklı yazısında:

"Öldürülecek karşıdevrimcilerin sayısı belirli sınırlar içinde tutulmalıdır. Burada izlenmesi gereken ilke şudur: Adam öldürmüş ya da daha başka ciddi suçlar işlemiş ve halkın öfkesinin yatıştırılması için idam edilmesi zorunlu olanlar ve milli çıkarlara son derece zararlar vermiş olanlar hiç duraksamaksızın ölüm cezasına çarptırılmalı ve vakit geçirmeden idam edilmelidir. Suçları idam cezasını gerektirdiği halde, adam öldürmemiş ve halkın büyük nefretini toplamamış ya da milli çıkarlara zararlar vermekle birlikte son derece ciddi zararlar vermemiş olanlara gelince, burada izlenmesi gereken tutum, idam cezasını vermek, bu cezalı iki yıl ertelemek ve nasıl davranacaklarını görmek üzere bunları zorunlu çalışmaya tabi tutmaktır. Birisinin tutuklanıp tutuklanmamasının tartışmalı olduğu durumlarda asla tutuklama yoluna gidilmemesi gerektiği ve bunun aksi bir davranışın yanlış olacağı; birisinin idam edilip edilmemesinin tartışmalı olduğu durumlarda asla idam yoluna gidilmemesi gerektiği ve bunun aksi bir davranışın yanlış olacağı açıkça belirtilmelidir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 5, s. 56)

Görüldüğü gibi Mao için bir kişiye ölüm cezası verilip, infaz edilmesinde en belirleyici şey halkın tavrıdır. Bir kişinin halkın nefretini kazanıp kazanmadığı en belirleyici kıstaslardan biridir. Bir kişi ölüm cezasını gerektiren bir suç işlese bile, eğer halkın nefretini kazanmamışsa "halkın öfkesinin yatıştırılması için idam edilmesi zorunlu" değilse, o zaman Mao idam cezasının verilmesinden ve fakat cezanın iki yıl ertelenip kişinin tavrına bakılmasından yanadır.

Mao adına, Maoizm adına konuşanlar, öldürdükleri kişiler hakkında,

onların halkın nefretini ne ölçüde kazanmış olduklarının hesabını halk önünde vermek zorundadırlar.

Ölüm cezası ve feodal intikamcılık...

Fakat ölüm cezasının bir de ceza olarak değil "intikam" olarak görüldüğü, kavrandığı durumlar vardır. "Göze göz, dişe diş" ilkel intikamcı "adalet" anlayışı ölüm cezasını böyle kavrar ve uygular. Kendine komünist diyen, geleceğin toplumu adına konuşan örgütlerin adalet konusunda ilkel intikamcılığı savunma pozisyonlarına girmesi, gerçekte bu tavır içinde olanların komünizmden ne kadar uzakta olduklarının bir işaretidir. MKP eylemlerini gerekçelendirirken zaten en başa "İNTİKAM ALMA"yı koyuyor. Burada da "şehit ailelerinin potansiyelini kazanmaktan" vb. sözediliyor. Hayır sorun doğru konmalıdır. Sorun şehit ailelerinden vb. önce MKP'nin küçükburjuva-köylü çizgisindedir. MKP feodal intikamcılığı savunan bir konumdadır. O intikamı da tek tek örgüt tarafından suçlu görülen bireylerin örgüt tarafından bulunup öldürülmesi olarak kavramakta, gücü yettiği yerde de uygulamaktadır. O bu tavrıyla aslında öncelikle kendi dar küçükburjuva-köylü devrimicisi tabanının ve bunun yanında toplumun feodal değer yargılarına sahip kesimlerinin en geri duygularına yönelmektedir. Bunun komünistlikle ilgisi yoktur!

Komünistler açısından sorun örneğin "işbirlikçilik-ajanlık"a karşı mücadelede, tek tek birey ajanları öldürerek intikam almak değil, halkın en geniş yığınlarını "işbirlikçilik-ajanlık"ı yaratan ve kullanan sistemi yıkma mücadelesine kazanmaktır. Burada tek tek bireylerin halkın katılımı olmaksızın ve fakat halk adına ve intikam adına öldürülmesinin oynayacağı olumlu bir rol yoktur. Tersine bu tavır sınıf mücadelesini geliştirmek yerine, kitleler içinde bir yandan feodal intikamcılığın sürmesine hizmet ederken, diğer yandan kitlelerin bir bölümünü "devrimcilerin intikam alması"nı bekleyen pasif bir konuma sokar.

Mao nerede? "Maoist"ler nerede?

Büyük bir kitlesel devrim hareketi içinde, bizzat kitlelerin katılımı ile yapılan yargılamalarda verilen ve uygulanan idam cezalarının, örgütün halk adına gerçekleştirdiği idam cezaları ile de fazla ilgisi yoktur.

Bu bağlamda kendine Maocu diyenlerin, Mao'nun köylü devrimci savaşında uygulanan idam cezaları konusunda yazdıklarını okumalarında yarar vardır.

Bu konuda, *"Hunan'daki Köylü Hareketi İle İlgili Araştırma Üzerine Rapor"*unda Mao; köylü savaşı içinde "toprak ağalarına siyasi bakımdan darbeler indirmek için" uyguladıkları cezalar hakkında bilgi verirken idam konusunda şunları yazmaktadır:

"İdam: Bu cezaya sadece mahalli zorbalarla mütegallibe içindeki en kötü unsurlar çarptırılmakta ve bu KÖYLÜLERLE

HALKIN DİĞER KESİMLERİ TARAFINDAN BİRLİKTE UYGULANMAKTADIR. (...) ...'un idamları ise henüz kesinleşmemiştir ve bu "MAHALLİ ZORBALARLA MÜTEGALLİBEYİ YARGILAMAK IÇİN ÖZEL MAHKEME"nin kararına bağlıdır. (...) Gericileri bastırmada tek etkili yol da her ilde bunlardan en azından en iğrenç suçları işlemiş olan birkaç tanesini idam etmektir. Mahalli zorbaların ve mütegallibenin hakimiyetinin en güçlü olduğu dönemde bunlar, köylüleri kelimenin tam anlamıyla gözlerini bile kırpmadan katletmekteydiler. On yıl süreyle Cangşa ilinin Sinkiang kasabasındaki savunma birliklerinin başında bulunmuş olan Ho May Çuan, bin kadar yoksul köylüyü bizzat öldürmekten sorumludur. O buna sahtekârca 'eşkiyaları idam etmek' adını veriyordu."

Görüldüğü gibi idam cezası önce muazzam bir kitlesel ayaklanma hareketi içinde ve bizzat ayaklanan kitlelerin katılımı ile uygulanıyor (bir örgütün halktan, halkın hareketinden bağımsız intikam eylemi olarak değil!); idam cezası yerel zorbalarla mütegallibe içinde en kötü unsurlara karşı (örnek verilen kişi bizzat bine yakın yoksul köylünün KATİLİ!) kullanılıyor. (MKP'nin öldürdükleri konusunda kendi verdiği bilgilerin doğruluğu varsayıldığında bile söz konusu kişilerin yerel iktidar sahipleri içindeki en kötü unsurlar olmadığı açık!) Ve ayaklanma içinde cezalar bağlamında özel bir mahkeme kuruluyor. Herhangi bir örgütün hem sorgucu, hem savcı, hem yargıç, hem infaz memuru olma durumu söz konusu değil!

Neresinden bakılırsa bakılsın, MKP'nin devrimcilik, komünistlik vb. adına yaptığının bunlarla ilgisi yoktur.

İhbarcılara-işbirlikçilere karşı mücadelede yanlış bir çizgi

MKP'nin öldürdüğü kişiler hakkında verdiği bilgi bunların "ihbarcı-işbirlikçi-halk düşmanı" oldukları bilgisi. Eylemlerinin sonucu bir provokasyon ortamının, bölgede kendi aralarında iktidar mücadelesi de yürüten iki sol örgütün karşı karşıya gelmesi.

Bu bağlamda "ihbarcı-işbirlikçi-halk düşmanları"na karşı mücadelede devrimci çizginin ne olması gerektiği sorusu sorulup, buna doğru cevap verilmediği, bu konuda devrimci ve sol örgütler arasında bir anlayış ve davranış birliği olmadığı sürece, her örgütün "ihbarcı-işbirlikçi-halk düşmanı"nın kim olduğunu kendi ihtiyaçları doğrultusunda belirlediği ve bunları tek tek temizlemenin de meşru görüldüğü bir ortamda, kurunun yanında yaşın da yanabileceği, örgütlerin iç siyasi sorunlarını bu suçlamalar temelinde "çözebileceği", değişik örgütlerin karşı karşıya geldiği provokasyon ortamlarının doğabileceği ve bunu egemen sınıfların tepe tepe kullanacağı bilinmelidir. Aslında böyle bir ortam, egemen sınıflar için istenen bir ortamdır. Onlar kendileri de "sol" örgütlerin karşı karşıya gelip çatıştığı bir ortam yaratmak için, "at izi ile it izinin birbirine karıştığı", "sol"cuların birbirlerine karşı şiddet

uyguladığı, birbirini yediği bir ortam yaratmak için ellerinden geleni yaparlar. Hatta bunun için sol örgütler içine ajanlar bile sokarlar. At izi ile it izinin birbirine karıştığı bir durumu ortadan kaldırmanın en iyi yolu, belli şeylerin devrimci ve solculara ait olmadığının en baştan açıklanmasıdır.

Örneğin;

— ***Hiçbir şart altında devrimci ve sol örgütler birbirlerine karşı ve kendi içlerinde "muhalif" insanlara karşı şiddet uygulamazlar.***

— ***Devrimci bir örgüt ve kişiye karşı yönelen şiddet eyleminde, şiddet kullanan karşıdevrimci bir edim içindedir. Kişilerin,örgütlerin saldırı karşısında, saldırı içinde anında kendini savunması en tabii hakkıdır. Fakat hiçbir şart altında böyle bir eylemin ardından "intikam" alma hakkı yoktur.***

— ***Hiçbir devrimci örgüt, gerçekten halk adına konuştuğu kanıtlanmadan, kendini halk adına sorgucu-savcı-yargıç ve infazcı işlevleriyle donatma hakkına sahip değildir.***

MKP'nin öldürdüğü kişiler hakkında yaptığı "ihbarcı işbirlikçi" değerlendirmesi bağlamında, MKP'-nin kanıtının MKP'nin sözü olduğunu, bu söze güvenmenin mümkün olmadığını, söylenenlerin kendi içinde çelişmeli olduğunu, PKK'nin devamı Kongra Gel'in MKP'nin ajan dediklerine yurtsever dediğini vb. bir an bir kenara bırakalım ve MKP'nin suçlamalarında haklı olduğunu, öldürülen kişilerin ihbarcılık yaptığını vb. var sayalım.

MKP devrimcilik ve komünistlik adına ihbarcılara karşı nasıl bir çizgi izliyor?

İzlediği çizgi, "filin gözünü kör etmek" adı altında, işçilerden-emekçilerden bağımsız ve fakat onların adına elindeki gerilla grupları ile ihbarcıları öldürmek çizgisidir. Burada işçilere-emekçilere (bu somutta köylülere) biçilen rol, seyirci ve en iyi halde pasif destek rolüdür. Onlardan beklenen, devrimcilere, örgüte, bu eylemler temelinde "güven duyması"dır. Bu küçükburjuvazinin "halk adına devrim yapma"(!) çizgisinin bu alandaki yansımasından başka bir şey değildir. "Siz partimize güvenin!", "Partimiz ihbarcıları cezalandırır!" Halka verilen mesaj budur. Tabii bunun yanında bir başka mesaj daha verilmektedir: Örgütü açıkça desteklemeyen veya hatta eleştirme tavrına filan girenler, ayağını denk almalıdır. Onların da "halk düşmanı, ihbarcı, işbirlikçi" vb. ilan edilip, "cezalandırılması" gündeme gelebilir! Bu tavır özellikle güce tapan köylülük ve küçükburjuva unsurlar içinde, örgütün güçlü görüldüğü bir ortamda, köylülerin, küçükburjuvazinin örgüte desteğine yol açabilir. Fakat bu tavırla kazanılmış destek aldatıcıdır. Örgütten daha güçlüsünün geldiği bir ortamda, örgüte varmış gibi görünen destek un ufak olur, daha güçlü olana desteğe dönüşür. Biz bunu 1980 darbesi ertesinde gerek İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi somutunda, gerekse kırlık bölgede Dersim'de çok somut yaşadık. Halk adına -yer yer halkın katılımıyla da- yürüttüğümüz mücadelelerle "mülk sahibi" olmalarına yardım ettiğimiz insanların çoğu faşist terör ortamında, daha güçlünün geldiği yerde, bize sırtlarını dön-

düler. Faşizmin azgın şartlarında, 1980 darbesi öncesi adeta kurtarılmış alan olarak gördüğümüz 1 Mayıs Mahallesinde barınacak yer bulamadık! Aynı şekilde 1980 darbesi öncesinde adeta kurtarılmış bölge diye baktığımız Dersim'de darbe sonrası yerleşen faşist terör ortamında barınacak yer bulmada zorlandık. Daha güçlüsünün geldiği yerde, bize destek verenlerin önemli bölümü, bu desteğini geri çekti. Burada bize verilen desteğin önemli bölümünün bizim güçlü görünmemizle bağı olduğu, aslında kazanılmış gözüyle bakılan bir çok insanın gerçekte kazanılmamış olduğu, bu kazanılmış görüntüsünde silaha, silahlı güce duyulan "saygı"nın önemli rol oynadığı çıktı ortaya. Silahlı bir propaganda grubu bir köye geldiğinde, halka propaganda yaptığında, eğer örgütlü faşist değilse, köylünün dinlemekten ve o guruba "He!" demekten başka yolu yoktur. Fakat bu dinleme, "He!" deme, evinde barındırmanın bir bölümü "silah"ın gölgesinde yapılan iştir. Köylünün kazanıldığı anlamına gelmemektedir. Bunu pratik çok net göstermiştir. Şimdi bu pratik ortada iken, "ajan-işbirlikçi"lere karşı onları tek tek örgütlü silahlı bir "öncü" gücün temizlemesi çizgisi ile yürümek, örgütü doğrudan desteklemeyen köylüler açısından kendilerine yönelik bir tehdit, bir yanda onları ihbarcılığa zorlayan faşist devletin zoru ile, diğer yanda devrimci örgütün zoru arasında sıkıştırmak anlamına gelmektedir. Uzun, sistemli bir aydınlatma faaliyeti ile kazanılması zorunlu olan kitleler böylelikle devrimden soğutulmakta, karşıdevrimin kucağına itilmektedir.

Ve dünya komünist hareketinin ajanlara karşı mücadele çizgisi...

Ajanlara karşı bir de dünya komünist hareketinin tarihinden öğrendiğimiz bir başka çizgi, komünist çizgi var. Bu çizginin özü ihbarcıların halk adına örgüt tarafından cezalandırılması, temizlenmesi vb. değil. **Bu çizginin özü, ihbarcılara, ajanlara karşı mücadeleyi işçi ve emekçi kitlelerin sorunu haline, bizzat onların yürüteceği bir mücadele haline getirmek, ajan ve ihbarcıların en geniş kitleler içinde, kitleler tarafından en geniş biçimde teşhiri ve iş yapamayacak hale getirilmesidir.** Kitleler içinde tanınan, kitlenin bildiği, kitlelerden tecrit edilmiş, kitlelerin sürekli takibi ve baskısı altındaki bir "ajan" bitmiştir, egemenler açısından hiç bir değeri, halk açısından hiçbir tehlikesi kalmamıştır. Bu bağlamda, Komintern tarafından yayınlanan Albert Müller'in kaleme aldığı, "Almanya'da İllegal Parti Çalışmasının Pratiğinden" başlıklı broşür (Bkz. "3. Enternasyonalde Örgütlenme Sorunu", Komintern Belgeleri, Dönüşüm Yayınları, İstanbul 1991) çok önemlidir.

Broşürde şunlar söyleniyor:

"(...) Naziler, Hitler'in hükümete geçtikten sonraki ilk dönemde kudurmuşcasına tahrik ve tehditler yoluyla ve iyi örgütlenmiş bir hafiye aygıtıyla kendi taraftarları ve küçük burjuva tabakalar içinde,

komünist olarak bilinenlerin kitle halinde ihbar edilmesini başarmışlardır. Küçükburjuva kitleler faşist polis aygıtını desteklediler, çünkü onlar Hitler'in programını rahatça gerçekleştirebilmesi için komünistlerin bastırılmasında polise yardım edilmesi gerektiği görüşündeydiler.

Teröre ve takibata rağmen komünistlerin cesaretle yürüttüğü propaganda ve ajitasyon çalışması ve geniş kitlelerin faşist sistemden duydukları huzursuzluğun giderek artması kitlesel ihbarı azalttı.

(...) Devrimci işçilerin ihbar edilmesini sınırlamada (...) KPD'nin (Almanya Komünist Partisi'nin / BN) *hafiyelere ve provokatörlere karşı yürüttüğü örgütlü mücadele de büyük rol oynadı. Bu mücadele bireysel eylemlerle, KPD'nin belirli bir şubesiyle değil, aksine geniş kitlelerin seferber edilmesi ve (mücadeleye) çekilmesiyle, tüm partinin günlük çetin çalışmasıyla yürütülmüştür.*

Tam da KPD, hafiyelere ve provokatörlere karşı bu kitle mücadelesini devrimci işçilerle birlikte yürüttüğü için büyük başarılar elde etmiştir. Kötü unsurları bizzat saflarından atan ve onlara karşı amansız bir şekilde mücadele eden KPD, devrimci işçiler arasında gittikçe artan bir güven kazanmıştır. (...)

Lenin yoldaş şöyle yazmaktadır:

'Hafiyeleri ortaya çıkararak ve takip altında tutarak onları zararsız hale getirmeye yetenekli bir örgüt yaratmaya çalışmak zorundayız. Hafiyelerin kökünü kurutmak mümkün değildir. Ama hafiyeleri gözetleyen ve işçi kitlelerini onlara karşı mücadeleye aktif bir şekilde katılmaları için eğiten bir örgüt yaratılabilir ve yaratılmalıdır.' (Lenin, Tüm Eserler, Alm. cilt 5, s. 263)

Görevin bu şekilde ortaya konulmasından, hafiyelere karşı mücadelenin özel bir bölümün görevi olmadığı, aksine tüm komünist partisinin ve tüm işçi sınıfının görevi olduğu ortaya çıkar. Komünist partisi her şeyden önce devrimci proletaryanın bu düşmanlarına karşı mücadeleyi yöneten örgütleyici faktör olarak ortaya çıkmalıdır."

İşte size "ajanlara", "ihbarcılara", "provokatörlere" vb. karşı mücadelede İKİ ÇİZGİ.

Biri, küçükburjuvazinin temsiliyetçi çizgisi; halk adına "örgüt"ün "ihbarcı", "işbirlikçi" cezalandırma çizgisi.

Diğeri komünistlerin bu mücadeleyi bütün işçi sınıfının mücadelesi haline getirmeye çalışan, ihbarcıları halk içinde açığa çıkarıp işe yaramaz hale getirme çizgisi.

Biri yanlış, halktan kopuk "öncü savaşı" çizgisi, bireysel terör çizgisi.

Diğeri devrimin ancak emekçi kitlelerin eseri olacağının bilincinde hareket eden, bütün mücadelelerde emekçi kitlelerin maksimum katılımını örgütlemeye çalışan, kendine Maocu diyenlerin sözünü çok ettiği ve fakat bir türlü anlamadıkları komünist kitle çizgisi!

Yanlış bir "Halk Savaşı" anlayışı...

MKP bu eylemleri ile "Halk Savaşı" çizgisini hayata geçirdiğini iddia ediyor. Gerçekten de onun yaptığı kendi anladığı biçimiyle "Halk Savaşı" çizgisini hayata geçirmektir.

Onun "Maoculuk" adı altında sa-

vunduğu ve uygulamaya çalıştığı "Halk Savaşı" anlayışının fakat Mao Zedung tarafından Çin devrimi pratiğinden yola çıkarak geliştirilen Halk Savaşı anlayışı ile ismi dışında bir ilgisi kalmamıştır.

Mao Zedung'un geliştirdiği "Halk Savaşı"nın en temel özelliği, adı üzerinde onun "halkın savaşı" olması, Çin somutunda köylülüğün esasını oluşturduğu halk yığınlarının bizzat katılıp yürüttüğü bir savaş olmasıdır. Bu savaş içinde komünist partisinin oynadığı rol, bu savaşı halk adına yürütmek değil, savaşa önderlik etmektir!

Mao'nun yayınlanmış ilk yazılarından biri Mart 1927 tarihli "Hunan'daki Köylü Hareketi İle İlgili Araştırma Üzerine Rapor"dur.

Mao bu yazısında, Hunan eyaletindeki köylü hareketinin durumunu inceler, sonuçlar çıkartır. Bu yazıda durum Hunan'da Komünist Partisinin belirleyici önemde bir katkısı olmaksızın gelişen "köylü hareketi"nin durumu üzerinde durulur. Mao'nun yazısında durumla ilgili verilen somut bilgiler şunlardır:

"Geçen Ekim'den (1926 Ekiminden / BN) *bu yılın Ocak ayına kadar olan dönem ise devrimci eylem dönemiydi. Birliklerin* (köylü birlikleri / BN) *üye sayısı iki milyona çıktı ve bu Birliklerin doğrudan önderliği altındaki yığınların sayısı 10 milyona ulaştı. Köylüler birliklere girerken genellikle bütün aile adına bir kişinin ismini verdiklerinden iki milyon üye demek, birliklerin etkisi altında aşağı yukarı on milyonluk bir kitle var demektir. HUNAN'DAKİ KÖYLÜLERİN HEMEN HEMEN YARISI ŞİMDİ ÖRGÜTLENMİŞ DURUMDADIR.*

(...) gibi illerde köylülerin hemen hepsi köylü birliklerinde toplanmıştır ya da onların önderliği altındadır. KÖYLÜLER YAYGIN ÖRGİTLENMELERİNİN GÜCÜYLE HAREKETE GEÇTİLER VE KÖYLÜK BÖLGELERDE DÖRT AY İÇİRNDE TARİHTE EŞİ GÖRÜLMEDİK BİR DEVRİM YAPTILAR." (Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 1, s. 25, Aydınlık Yayınları, İstanbul, Ekim 1976)

Komünist partisinin başlangıçta belirleyici rol oynamadığı bu "tarihte eşi görülmemiş... köylü... devrimi" Mao Zedung'un Halk Savaşı teorisinin çıkış noktasıdır. Halk Savaşı, halk içinde önemli bir etkisi olmayan küçük bir grubun halk adına yürüttüğü savaş değil, HALK YIĞINLARININ SAVAŞIDIR.

Çin'de gelişen köylü savaşının gelişme perspektifi ve bu bağlamda komünist partisinin tavrının ne olması gerektiği konusunda da Mao Zedung aynı yazısında şu tespitleri yapar:

"Köylü hareketinın günümüzdeki yükselişi muazzam bir olaydır. Yakında Çin'in orta, kuzey ve güney eyaletlerinde yüz milyonlarca köylü, ne kadar büyük olursa olsun hiçbir gücün durduramayacağı güçlü bir fırtına gibi, bir kasırga gibi çok ani ve şiddetli şekilde ayaklanacaktır. Onlar kendilerini bağlayan engelleri parçalayacaklar ve kurtuluşa giden yolda hızla ileri atılacaklardır. Bütün emperyalistleri, savaş ağalarını, yiyici memurları, mahalli zorbaları ve mütegallibeyi mezara gönderecekleredir. Her devrimci parti ve her devrimci yoldaş sınanacak ve kitlelerin verdiği karara göre kabul edilecek ya da reddedilecektir. Üç seçenek vardır: KİTLELE-

RİN BAŞINA GEÇİP ÖNDERLİK Mİ EDECEĞİZ? BAĞIRIP ÇAĞIRIP, ELEŞTİREREK ONLARIN GERİSİNDE Mİ KALACAĞIZ? YOKSA ÖNLERİNE DİKİLİP ONLARA KARŞI MI ÇIKACAĞIZ? Her Çinli seçimini yapmakta özgürdür, fakat olaylar sizi bir an önce seçim yapmaya zorlayacaktır."

Mao'nun Halk Savaşı teorisinin çıkış noktasında görüldüğü gibi muazzam bir köylü ayaklanması, köylülerin yürüttüğü ve tüm siyasi güçleri tavıra zorlayan bir savaş vardır. Bu savaş Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) kendi güçleriyle halk adına yürüttüğü bir savaş değildir. Tersine halk ÇKP'siz savaşa girişmiştir. ÇKP'nin önünde -Mao'nun deyimiyle- üç alternatiften biri vardır. Ve Mao tabii ki yapılması gerekenin ayaklanmış kitlelerin başına geçip onlara önderlik etmek olduğunu savunmuştur.

Mao'nun Halk Savaşı...

Mao bu yazısından 1 yıl kadar sonra yazdığı "Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Niçin Yaşayabilir" başlıklı yazısında, Çin'de devrimin büyük kentlerde bir genel ayaklanma yoluyla değil, kırlık bölgelerde iktidarın parça parça ele geçirilmesi ve büyük kentlerin kırlardan kuşatılarak ele geçirilmesi yoluyla zafer kazanabileceği görüşünün -ki devrimin yolu olarak Halk Savaşı'nın en önemli unsurları bunlardır, iktidarın kırlık bölgelerde parça parça ele geçirilmesi, büyük kentlerin kırlardan kuşatılarak ele geçirilmesi- temel tezlerini geliştirir ve Çin için gerekçelendirir. Mao bunu yaparken gayet dikkatlidir, ve Kızıl Siyasi İktidarın yaşamasını Çin'in özel şartları ile açıklar. İkinci Dünya Savaşı son-

rasında Mao Zedung, içinde bulunulan şartlarda bir dizi yarı sömürge ve sömürge ülkede *"Çin'dekine benzer şekilde büyüklü küçüklü devrimci üs bölgelerini ve devrimci rejimleri uzun bir süre yaşatmak, uzun süreli devrimci savaşlar vererek köylük bölgelerden şehirleri kuşatmak ve giderek şehirleri ele geçirip ülke çapında zafer kazanmak mümkün hale gelmiştir." görüşüne varır. (Bkz. agy, 7 No'lu dipnot, Mao Zedung Seçme Eserler, cilt 1, s. 81)*

"Mao Zedung Düşüncesi" ve Maoizmin "Halk Savaşı"

Daha sonra Mao Zedung tarafından bir dizi sömürge yarı sömürge ülke için "mümkün" görülen bu "Halk Savaşı" yolu, Lin Biao tarafından kaleme alınan "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" başlıklı kitapçıkla "Mao Zedung Düşüncesi" adı altında "yarısömürge-yarıfeodal tüm ülkeler" için olduğu gibi, dünya devriminin de yolu olarak savunulur. Lin Biao'nun bu yanlış tezleri, modern revizyonizme karşı mücadele içinde yeniden şekillenmeye başlanan dünya marksist-leninist hareketi içinde genel kabul gören tezler halinde savunulmaya başlanır.

"Halk Savaşı" teorisinin çıkış noktasında bir köylü/halk ayaklanmasının var olduğu gerçeği süreç içinde atlanır. **Mao Zedung Düşüncesi dünya çapında olduğu gibi, tek tek ülkelerde devrimci durumun varlığından yola çıkar. Bozkırın kuru olduğundan, bir kıvılcımın bozkırı tutuşturacağından, köylü kitlelerinin silahlı mücadeleye hazır olduğundan, öncü örgütün silahlı eylemleri ile kıvılcımın çakılacağından yola çıkar. Bütün bunlar gerçekte Mao Zedung Düşüncesi adına savunulmasına rağmen, Mao Zedung'a ait olmayan, sol sapma görüşlerdir.**

Bu temelde şekillenen marksist-leninist hareket içinde "Halk Savaşı" adına, halkın durumundan, devrimci durumun varlığı/yokluğundan -ki Lin Piao'nun "Mao Zedung Düşüncesi"ne göre emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği yeni çağda dünya çapında ve tek tek ülkelerde sürekli devrimci durum zaten vardır!!!- bağımsız olarak, komünist partilerinin önündeki ilk hedef kuru bozkırı tutuşturmak için gerekli kıvılcımı çakacak gerilla eylemlerine girişmek, "Halk Savaşı"nı derhal başlatmak olarak belirlenir. Bunun için en ileri kadroların en kısa zamanda silahlandırılarak kırlık bölgelerde silahlı mücadeleye başlaması savunulan çizgi olur. Savunulan bu "Halk Savaşı" çizgisinin, Mao Zedung'un savunduğu ve uygulanmasına önderlik ettiği, uygulama içinde geliştirdiği Halk Savaşı Teorisi ile bir ilgisi yoktur. Adı dışında! **Gerçekte savunulan ve uygulamaya çalışılan çoğu öğrenci kökenli silahlı gençlerin "öncü" savaşıdır. Silahlı öncü güç silahlı eylemleri ile örnek olacak, zaten ayaklanmaya hazır köylüler ayaklanacaktır.** 70'li yıllarda "Mao Zedung Düşüncesi" adına savunulan bu çizgiyi lafta savunanlar "Kam-

pus Maocusu" olarak geçtiler tarihe, bu çizgiyi gerçekte pratiğe uygulamaya çalışanların büyük çoğunluğu ise egemen sınıflara karşı "halksız" giriştikleri öncü muharebelerinde yiğitçe dövüşerek öldüler. "Mao Zedung Düşüncesi"nin "Halk Savaşı" teorisini savunan örgütlerin biraz başarılı olduğu ülkeler, köylülerin kendiliğinden hareketinin olduğu az sayıda ülke oldu.

1980'li yıllarda "Mao Zedung Düşüncesi" savunucuları içinde yanlışta ısrarlı, bu anlamda tutarlı(!) olanlar "Mao Zedung Düşüncesi"nin en temel yanlışlarının sistemleştirilerek artık kendi içinde kapalı, sistemli bir teori haline getirildiği "Maoizm" adına konuşmaya başladılar. Türkiye'de bunu ilk yapan, Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumundan bihaber TKP/ML Maoist Merkez isimli grup oldu. TKP/ML "Maoizm" kavramını kullanmasına rağmen, partisinin ismine "maoist" ekini vb. koymaktan geri kurdu. Buna karşı TKP(ML) 2002'de yaptığı kongreyle ismini değiştirip Maoist Komünist Partisi oldu.

Bunların savunduğu çizgi Mao'-dan fersah fersah uzakta bir çizgidir.

Bunların savunduğu "Halk Savaşı", gerçekte halkın savaşı değil, halk adına örgütlü silahlı bir gücün devlet güçleriyle giriştiği çatışmalar, "öncü savaşı"dır. Burada halkın kendisi yoktur, halk adına konuşan, onu "temsil" yetkisini kendine vermiş olan örgüt(ler) vardır. Yaptıkları "temsiliyetçilik"tir. Bunların köylüye ve emekçilere verdiği bilinç, "Devrimi partimiz, ordumuz, cephemiz yapacak" bilincidir. Aslında nerdeyse bütün "sol" oportünist örgütlerin ortak tavrıdır bu. İşçilere, köylülere verilen bilinç, devrimin onların eseri olacağı bilinci değil, onların örgütlenmesi, savaşması gerektiği bilinci, bu temelde örgütlenmesi değil, devrimi "güçlü", "en devrimci" partimizin, ordumuzun, cephemizin yapacağı bilincidir. Sözkonusu partilerimiz, ordularımız, cephelerimiz (özel bir konumu olan PKK'yi dışta tutarsak) maksimum birkaç yüz kişiden bile oluşsa farketmez. Onların her biri halk adına konuşma yetkisine sahiptir. Bu yetkiyi kendi kendilerine vermişlerdir. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin "güvenini" kazanmak için ve aynı zamanda "partimizden olmayanlara" gözdağı vermek için "güç gösterisi" yapılmak, "en güçlü"nün biz olduğunu göstermek gereklidir. Yapılan bir çok eylemin geri planında bu küçük burjuva güç gösterisi zorunluluğu vardır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye gerçekliği ve Halk Savaşı...

Somut konuşursak: Türkiye'nin bütün bir tarihinde toprak talebi temelinde büyük köylü ayaklanmaları yoktur. Cumhuriyet tarihinde var olan köylü ayaklanmalarının tümü milli baskı, milli baskıya karşı mücadele temelinde ortaya çıkmış ayaklanmalardır.

Türkiye'de feodalizm ekonomide gelişmenin önünde esas engel olmaktan çoktan çıkmıştır, Türkiye'de ekonomide feodal kalıntılar da belirleyici

bir rol oynamamaktadır. Türkiye, yarı-feodal değil, emperyalizme bağımlı geri kapitalist ve gelişmekte olan bir ülkedir. Bu ekonomik yapıyla, Türkiye'de feodalizme karşı taleplerle bir köylü ayaklanması hesabı yapan bir çizginin Türkiye gerçekliğiyle bağı yoktur.

Köylük bölgelerde, antifeodal mücadele talepleri temelinde köylü ayaklanmalarına dayanan Halk Savaşı stratejisi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de uygulanabilir bir strateji değildir. Hal böyle olduğu için de MKP'nin "Halk Savaşı" adına yaptığı ve yapacağı eylemler, halkın esas olarak seyredip en iyi halde yorumladığı eylemler olarak kalacaktır. Onun ve benzerlerinin mücadelesi halk adına, halk için, halksız yapılan öncü savaşı olarak, "Halk Savaşı"nın karikatürü olarak geçecektir tarihe.

Kuşkusuz öncü savaşını savunan ve uygulayanlar yalnızca maoistler değil. Onlar hatta en azından teorik olarak öncü savaşına, fokoculuğa vb. karşı olduklarını söylüyorlar.

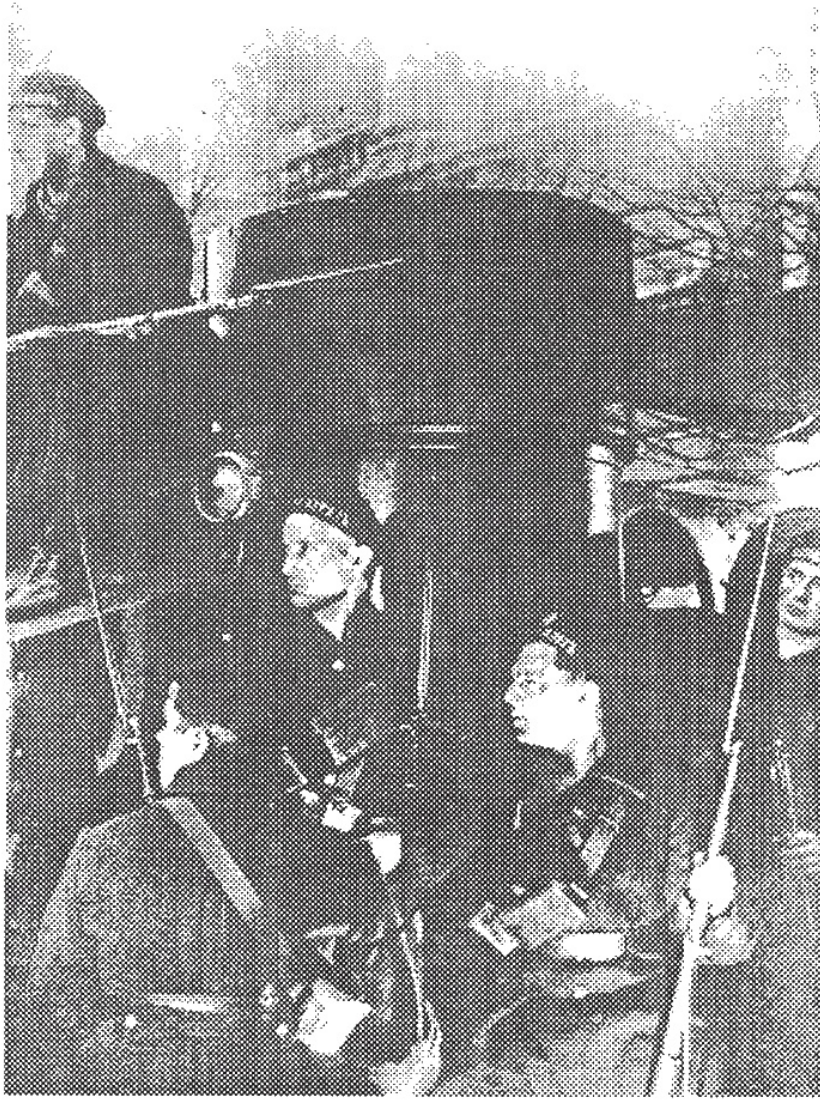
DHKP-C gibi ortayolcular, öncü savaşını teorik olarak da açıkça savunuyor. Maocularda "kuru bozkırı tutuşturmak için kıvılcımın çakılması"nın adı ortayolcularda "yığınları harekete geçirmek için silahlı eylemlerle oligarşinin bağrının gümbür gümbür dövülmesi" oluyor. Öz aynı öz.

Kuşkusuz öncü savaşında da doğru hedeflerin vurulduğu, emekçi yığınların "Oh olsun!" dediği eylemler olabilir ve vardır. Bu gibi doğru hedefleri "öncü"nün vurduğu eylemler devrime sempati duyanları sevindirir, eylemi yapan örgütün taraftarlarını coşturur ve kimi yeni insanların bu yanlış çizgiye katılmasını sağlayabilir. Fakat sonuçta bu gibi doğru hedefli öncü eylemleri de devrimci enerjinin doğru kullanılmaması anlamına gelir. Devrimci enerjinin doğru kullanılması, işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin sürekli yükseltilmesi anlamına gelir. Öncü savaşı çizgisinin işçi ve emekçilere verdiği bilinç devrimi dışardan birilerinin, güçlü devrimci örgütün yapacağı bilincidir. Başarılı bir eylemin vereceği bilinç "sevinç" ertesi yeni eylemleri bekleme, başarısız bir eylemin vereceği bilinç ise yenilgicilik, "bu iş olmaz" bilincidir. Her iki halde de öncü eylemlerinin verdiği bilinç işçileri ve emekçileri devrime kazanma açısından verimsiz ve yanlış bir bilinçtir.

Öncü savaşı tabii ki yiğitlik ister, devrimci ruh ister. Kolay değildir. Fakat özellikle yaptığı işin sonucunu hemen görmek isteyen küçükburjuvazi için çekicidir.

Bununla karşılaştırıldığında devrim için bütün bir işçi sınıfının ve emekçilerin günbegün yapılacak sistemli ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyetiyle kazanılması, çok daha zorlu, meşakkatli, sonucu hemen alınmayan, yapana ün kazandırmayan, tatmin edici olmayan bir iştir. Esas yiğitlik bütün hayatı boyunca böyle "küçük" işleri yapabilmektir. Sonunda eğer yeni bir dünya kurulacaksa, bu dünya böyle küçük işler sonucu örgütlenip devrimi kendi davaları olarak kavrayan işçiler, emekçiler tarafından kurulacaktır ancak.

26 Ekim 2004 ○

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi
emperyalist-kapitalist sömürücü düzene karşı
mücadelemize ışık tutuyor, yol gösteriyor!

YAŞASIN DEVRİM, SOSYALİZM, KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ!

BOLŞEVİK PARTİZAN